

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
January 2021

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਕਾਮਜੀਤ, ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਨਾਲ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਸਭਨੂੰ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਮੈਂ ਹੰਸ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬਗੁਲਾ ਹਾਂ? ਇਹ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਨਾਲ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੰਸ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਬਗੁਲੇ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬਗੁਲੇ ਤੋਂ ਹੰਸ ਬਣੋ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਰਤਵਿਆ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਦੋਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਵਧਰਮ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਪਣਾ ਸਵਰਗ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਦਿਨ, ਸੁੱਖ। ਇਹ ਹੈ ਭਟਕਣ ਦੀ ਰਾਤ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਟਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਭਟਕਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਸਦਗਤੀ ਪਾਉਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਪ ਸੀ, 5 ਵਿਕਾਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਅਤੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਕਵਾਲੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਮਤਲਬ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੈ - ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਇਸ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਹੰਗਾਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਹਾਕਾਰ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਅਸੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ, ਭੰਡੇਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੁੱਝ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਏਗੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅੱਗ ਲੱਗਦੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਵੇਂ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੀ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਇੰਸ਼ਯੋਰ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਖੇਡ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। 5 ਤੱਤਵਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੈ ਹੀ। ਸਿਰਫ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਗੰਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪਾਪ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ। ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਸਾਰਾ ਕਰੈਕਟਰ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਕਰੈਕਟਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਗੌਰਮਿੰਟ। ਪਾਂਡਵ ਗੌਰਮਿੰਟ ਨਾ ਕਹਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਗੌਰਮਿੰਟ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕੀ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਥੋਂ ਆਉਣ? ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪਰ ਦੇਵਤਾ

ਕਿਵੇਂ ਸੀ, ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸ੍ਰਰਗਵਾਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਨਣਗੇ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ - ਦੋ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲੇਗੇ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਠਹਿਰ ਨਾ ਸਕੇ, ਰਿਸਪਾਂਡ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੇਸਮਝ ਸੀ, ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਭੇਟ ਵੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਥੋੜੀ ਭੇਟ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਹੱਥਿਆਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ, ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਇਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸ਼ਾਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਕਲੀਯਰ ਸਮਝਾਉਣੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੁਨੀਆਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਬਣ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ? ਭਗਵਾਨ ਨੇ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਅੱਗੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕੈਣ ਹਨ, ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਿਵ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਗੰਗਾ...ਬਸ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਓਗੇ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਸਤਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਜੇ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਾ। ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਦੀ ਐਕਟੀਵੀਟੀ ਉਹ ਹੀ ਚਲਦੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਗੁਲੇ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਹੰਸ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਬਗੁਲੇ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਹੀ ਬਗੁਲੇ ਮਿਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਹੁਤ ਸੈਂਟਰਾਂ ਤੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੈ ਝੂਠ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੋਚੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ, ਝੂਠਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਥਰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਸਟ ਗ੍ਰੇਡ, ਸੈਕਿੰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਤਾਂ ਹੋਣੇ ਹੀ ਹਨ ਨਾ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵੀ ਪੂਰਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਇੰਮਪੀਸੀਬਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਤਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਵਾਇਸਲੇਸ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ। ਸਾਨੂੰ ਸਤਯੁਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ! ਜਬਰਦਸਤ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ। ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀ -

ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਨਾ। ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਟੈਮਪਟੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਤੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ, ਵੈਰਾਗ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹਰ ਵੈਰਾਗ। ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦੇਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਵਾਇਆ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਲਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਈ ਵਾਰ ਆਏ ਹਨ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਰਕ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਸਵਰਗ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਨ ਅਨੇਕ ਧਰਮ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਕਿਸਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗੇ ਪਤਿਤ ਸੇ ਪਾਵਨ। ਪਾਵਨ ਹਨ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ ਅੱਖਰ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਨਾਦਿ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਹਨ। ਖੇਲੂ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ, ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਬਾਪ ਨੇ। ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਧਨਕੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਰਾਵਨ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਧਨ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਕਰੈਕਟਰ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਦੁਨੀਆਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਰਕ - ਸਵਰਗ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੂਤ ਕਿੰਨਾ ਮੁੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਆ ਸੁਲਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ ਸਾਡੇ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਾਰੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕਿੰਨੇ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ। ਕਈਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਸੁਧਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਚਲਣ ਤੋਂ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਮਹਾਰਾਜੀ ਹੰਸ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਲ ਬਗੁਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ। ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਕੋਈ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭੋਂ - ਭੋਂ ਕਰਦੇ ਜੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁੰਨਣਤੀ... ਕਥੰਨਤੀ ਭੰਗਨਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਇੱਕਦਮ ਪੱਥਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਦ੍ਰਪ੍ਰਸਥ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਪਤਾ ਤੇ ਪੈ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਫਿਰ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਹਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਦਵੇਗੇ। ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਬਣੇਗੇ ਫਿਰ ਵੈਸ਼ ਵੰਸ਼ੀ, ਸੂਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੌੜੀ ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਢੇਰ ਹੋ ਜਾਣ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਤਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਜੋ ਖਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਤੇ ਲੜਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇਧਰ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਬਦਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਜਰੂਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਧਿਆ। ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਗਿਆ। ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਲੌਕਿਕ ਮਾਂ- ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਨ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਰਾਵਨ ਕੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ, ਬਹੁਤ ਡਰਟੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਦੇ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਮੁੱਖ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਰੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਾਇਆ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਧਿਆ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਟੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕਰੈਕਟਰ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਇਕਾਗਰ ਸਵਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੀਲਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਭਵ:

ਇਕਾਗਰਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹਨ ਉਹ ਅੰਦਰ - ਅੰਦਰ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਲੀਲਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਨਾ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ। ਰੂਹ - ਰਿਹਾਨ ਕਰਨਾ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਜੁੜਵਾਉਣਾ - ਇਵੇਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਓ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਘਨ ਆਪੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਣਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੋਟ:- "ਇਸ ਜਨਵਰੀ ਮਹੀਨੇ ਮਿੱਠੇ ਸਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਥ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੀਲਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਹੀ ਮਹੀਨਾ ਆਪਣੀ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਮਨ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਮੈਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ"।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਰੱਖਣਾ ਮਤਲਬ ਮੁਰਲੀ ਕਦੀ ਵੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹਰ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਰਾਜ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਜਵਾਬ ਫਲਕ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬੇਲੇ - ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੀ, ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਬਾਕੀ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਣਾ ਸੀ ਸੇ ਪਾ ਲਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਤਾਜ ਰੱਖਿਆ ਫਿਰ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਬਾ - ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਆਏਗਾ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ - ਸੱਚ - ਸੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਪੜੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ! ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਦਮ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀ ਹੈ, ਅੱਜ ਗਦਾਈ ਕਲ ਰਾਜਾਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਦੇ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਬਣਨ ਦਾ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਹੀ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਪਾਸ ਹੋਏ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਪਰ ਮਾਇਆ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਲਿਖੇ ਪਰ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬੈਠ ਲਿਖਣ। ਜੇ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਦੇ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੇ ਪਰਸੈਂਟ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਚਾਰਟ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਇੰਨਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਗਦਾ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਸੱਚ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਮੁਰਲੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਕੀ?

(ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ) ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਵੀ ਆ ਗਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਥੋੜੇ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਤਦਬੀਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਾਸ ਖਾਤਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਡਲ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਕਰਸ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੋਇਆ ਟੀਚਰ ਦਾ ਐਕਸਟਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਾਉਣਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਐਕਸਟਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਤੋਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਐਕਸਟਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਮਾਨਾ ਹੀ ਮਾਸਟਰ ਕੁਝ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਪੈਸੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਟਾਈਮ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਸਤੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜਾਸਤੀ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - "ਮਨਮਨਾਭਵ"। ਯਾਦ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉੰਨਾ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਘੱਟ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਘੱਟ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇਹ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਵੇਖ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਜਾਈਏ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਤਿਓਹਾਰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਇੱਕ ਤਿਓਹਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਇੱਕ ਤਿਓਹਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਅਸੀਂ ਅਨਾਦਿ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਚਾਰੋਂ ਧਾਮ ਜਨਮ ਬਾਏ ਜਨਮ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਾਵਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਗੰਦ ਲੱਗਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਸੱਚੀ। ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਉਵੇਂ ਦਾ ਉਵੇਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਸਕੇਡੇਗਾਮਾ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਲਗਾਏ ਫੇਰੇ... ਫਿਰ ਵੀ ਹਰਦਮ ਦੂਰ ਰਹੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹੇ। ਫੇਰੇ ਲਗਾਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਹਨ ਝੂਠੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਭ ਜਾਣ ਜਾਣਗੇ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਖਿਰ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਰ ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਲਵੋਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਢੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਸੋ ਸ਼ਤਰੀਏ, ਸੋ ਵੈਸ਼, ਸੋ ਸੂਦਰ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਹਮ ਸੋ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਓਮ ਮਤਲਬ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ। ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਮ ਸੋ ਦਾ ਅਰਥ ਸਹੀ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੋ ਮੰਤਰ ਹੈ

ਇਹ ਹਰਦਮ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਕੇ ਪੁੱਛੋ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੇ, ਤਮੇ, ਸੂਰਜਵੰਸੀ, ਚੰਦਵੰਸੀ, ਵੈਸਵੰਸੀ... ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਆਪਸਮਾਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਗੋਡ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਚਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਵਰਨ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵੰਸ਼ਾਵਾਲੀ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵੇਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪੇਪਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਭਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੇਪਰਸ ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਜਲਟ ਨਿਕਾਲਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਪੇਪਰਸ ਦੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੇਪਰਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੌਣ ਕਰਨਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਹੀ ਕਰੋਗੇ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੇ ਬਣਾਓ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੇ ਪਦਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲੈ ਲਵੋ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਕੀ ਬਣੋਗੇ? ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ, ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣੋਗੇ... ਕੀ ਬਣੋਗੇ? ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ ਉੰਨਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਨਾ! ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਜੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਵਜੀਰ ਦੀ ਲੋੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸਲਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਥੂਲ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪੈਸੇ ਦਾ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਧੰਧਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਆਓ। ਹਾਂ, ਕਿਧਰੇ ਦਿਲਸਿਖਸ਼ਤ ਬਣ ਨਾ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਆਥਤ ਦੇਕੇ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਧੰਧਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਧੰਧਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣੋ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਮਤ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਸੂਰੀ ਮਤ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸੁਖਧਾਮ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਰਾਜੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਹੈ? ਇਹ ਅੱਖਰ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਰਾਜੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਏ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਇਆ ਡਿਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ - ਖੇਰਾਫਤ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ! ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ - ਖੇਰਾਫਤ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ। ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ, ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਕਿਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ! ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ! ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ - ਰਾਜੀ ਹੋ? ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ਰਾਜੀ ਹਾਂ। ਬਿਮਾਰ ਵੀ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਸਤੀ ਇੱਥੇ ਖੁਸ਼ - ਰਾਜੀ ਹੋ। ਜਦੋਂਕਿ ਸ੍ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਰੱਖੀ ਹੈ! ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ! ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਾਂ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ। ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਤਾਜ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਤਾਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਤਾਜ ਰੱਖਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਤਾਜ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ

ਹਨ ਕਰਾਉਨ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਜ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਤਕੰਠਾ ਰਹੇਗੀ - ਕਿੱਥੇ ਬਾਪ ਮਰੇ ਤਾਂ ਤਾਜ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਵੇ। ਆਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਤੋਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਾਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਾਇਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਜ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਸਭ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੁੱਖ ਉਦੋਂ ਪਾਉਣਗੇ ਜਦੋਂ ਉੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੋ, ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰਾਗ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਇਹ ਅਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਆਏ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਜ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਤਾਜ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰਾਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਵਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਸਾਈਲੈਂਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਕਲੀਅਰ ਅਤੇ ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਯੋਗਬਲ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸੇਵਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਸਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਹਾਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਹਨ।

"ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੁਖ - ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ"

ਅੱਜ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਤਿ ਲਾਡਲੇ, ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸ੍ਰਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਵਾਰਾ ਖੁਦ ਵੀ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਵਿ੍ਤੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਿਰੇ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਬੇਲ ਵਿੱਚ, ਸੰਗਠਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ, ਕਰਮਾ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਗੋਲਡਨ ਪੁਸ਼ਪ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵਰਾਉਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਗੋਲਡਨ ਪੁਸ਼ਪ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਸਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆਂ। ਮਾਲਾ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਬਣੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀਆਂ ਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਕਦੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕਦੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਦੇ ਸੰਕਲਪ - ਮਾਤਰ ਛਾਇਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਸ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਤੀਸਰੇ ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ, ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ - ਇਸੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਅਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਅਜਿਹੀ ਮਾਲਾ ਵੀ ਵੇਖੀ। ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਮਾਲਾ ਤਿਆਰ ਹੋਈਆਂ। ਮਣੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਣੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਣੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਤਿੰਨ ਮਾਲਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਦੀਆਂ ਮਣੀਆਂ ਪਹਿਲੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ। ਰੂਹ - ਰਿਹਾਨ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਸਰੀ ਮਾਲਾ ਦੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਣੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਛਾਇਆ - ਮਾਤਰ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪਹਿਲੀ ਮਾਲਾ ਤੋਂ ਵੱਚਿਤ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ, ਸੇਵਾ - ਸਭਨੂੰ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਇਹ ਹੀ ਬੋਲੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਵੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ 25- 30 ਦੇ ਕਰੀਬ ਮਣੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਬੋਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਖੁਦ ਹੀ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲੇ ਕਿ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਕੇ ਹੀ ਵਿਖਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਣੀਆਂ ਵੀ ਸਨ।

ਅਜਿਹੀ ਰੂਹ - ਰਿਹਾਨ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨਿਕਲੀ ਕਿ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਜਦੋਂਕਿ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੂਸਰੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੀ? ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਬੀਜ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਬੀਜ ਸਥੂਲ ਜਾਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ- ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਕਿਉਂ? ਕੀ ਵਰਦਾਤਾ ਨੇ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਅੰਤਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਕੀ ਹੋਇਆ? ਜਦੋਂ ਵਰਦਾਤਾ, ਦਾਤਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰਪੂਰ ਹਨ, ਇਤਨੇ ਭਰਪੂਰ ਹਨ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਜੋ ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ/ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਬਣ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਗਤ, ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ,

ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਕਿਉਂ? ਅਖੁੱਟ ਖਜ਼ਾਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ - ਇੱਕ ਹੀ ਦਵਾਰਾ, ਇੱਕ ਹੀ ਜਿਹਾ, ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਹੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਹਰ ਵਕਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਦਿਲ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਦਿਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ। ਕਾਰਣ? ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਹੱਦ ਮਤਲਬ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਫਲਸਵਰੂਪ ਜੋ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਦ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੱਦ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੱਦ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਫਲ ਮਨ ਇੱਛਤ ਫਲ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ। ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਫਲ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੱਦ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਇਸਲਈ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਮਤਲਬ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ, ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?

ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਉਹ ਮਨ ਨਾਲ, ਦਿਲ ਨਾਲ, ਸ੍ਰਵ ਨਾਲ, ਬਾਪ ਨਾਲ, ਡਰਾਮਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਗੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਆ ਜਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਾਮ੍ਰਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕਰਮ - ਭੋਗ ਸਾਮ੍ਰਣਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇ ਲੇਕਿਨ ਹੱਦ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਕਦੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਉਹ ਸਦਾ ਨਿਸਵਾਰਥੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ; ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ - ਨਾ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਉਪਰ ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਾਗਿਆ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ, ਨਾ ਡਰਾਮਾ ਤੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਰੂ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਨਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਵਭਾਵ - ਸੰਸਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਨਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਕਿ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਨਿਸਵਾਰਥ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵ੍ਰਿਤੀ - ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ, ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਬਣੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਤਾਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਏ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਏ? ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੋ, ਅਹੋ ਭਾਗਿਆ! ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸਨੈਲਿਟੀ ' ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ' ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੰਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਦਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਖੁਲੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੂਬ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਨੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੋ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਾਓ। ਸਮਝਾ? ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਨੰਬਰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ? ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਕਿਹੜੀ ਨੰਬਰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਅੱਜ ਰਾਜਸਥਾਨ ਅਤੇ ਯੂ. ਪੀ. ਗਰੁੱਪ ਹੈ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਮਤਲਬ ਰਾਜਾਈ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਸੰਸਕਾਰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਜਸਥਾਨ ਨਿਵਾਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਨਾ? ਕਦੇ ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਜੇਕਰ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਕਹਾਂਗੇ, ਮਾਲਿਕ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਦੇ ਰਾਜਾ, ਕਦੇ ਪ੍ਰਜਾ। ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਰਾਜਾਈ ਸੰਸਕਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੋਣ। ਅਜਿਹੇ ਰਾਜਸਥਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਵੀ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਸਦੈਵ ਸਾਰੇ ਉੱਚੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣਗੇ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵੀ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਦੇਣਗੇ। ਰਾਜਾ ਸਦਾ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠੇਗਾ, ਪ੍ਰਜਾ

ਸਦਾ ਹੇਠਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਰਾਜਾਈ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਅਜਿਹੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਬਣ ਗਏ ਹੋ? ਬਣੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਹੈਡ ਕਵਾਟਰ ਹੀ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਨਾਮ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ, ਕੰਮ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ। ਅਜਿਹੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਸਮਝਾ?

ਯੂ. ਪੀ. ਦੀ ਭੂਮੀ ਪਾਵਨ - ਭੂਮੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਭੂਮੀ ਵੀ ਯੂ. ਪੀ. ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਭੂਮੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲੀਲਾ, ਜਨਮਭੂਮੀ ਵੇਖਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵੀ ਯੂ. ਪੀ. ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਯੂ. ਪੀ. ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਬਣ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ... ਯੂ. ਪੀ. ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ - ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਪਾਵਨ - ਇਹ ਹੈ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਖੁਦ ਵੀ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਚੱਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਆਪੇ ਹੀ ਅਕਰਸ਼ਿਤ - ਮੂਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਨਦੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਖਿੱਚਕੇ ਯਾਤ੍ਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਕਸ਼ਟ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਅਕਰਸ਼ਿਤ - ਮੂਰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ?

ਤੀਸਰਾ ਗੁਪ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੋ। ਹਮਸ਼ਰੀਕ ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਫਰੈਂਡਜ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਦਾ ਇਸ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਨ, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਨ, ਅਵਿਅਕਤ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਅਸ਼ਰੀਰੀ, ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੇਸ ਵੀ ਚੰਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਾਧਨ ਅਤੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਰੇਸ ਚੰਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਧੀ ਵੀ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਧਾਈ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਧੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਵਾਰਾ ਉੱਡਦੇ ਚੱਲੇ। ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਬੈਲੈਂਸ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਰਹੇਗੇ। ਅੱਛਾ।

ਚੌਥਾ ਗੁਪ ਹੈ ਬਾਕੀ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ। ਉਹ ਤੇ ਸਦਾ ਹਨ ਹੀ। ਜੇ ਦਿਲ ਤੇ ਉਹ ਚੁਲ ਤੇ, ਜੇ ਚੁਲ ਤੇ ਸੇ ਦਿਲ ਤੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਭੋਜਨ ਵੀ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਸਿਕਿਲੋਧੇ ਵੀ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਫੰਕਸ਼ਨ ਵੀ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ, ਡਾਇਰੈਕਟ ਮੁਰਲੀਆਂ ਵੀ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਧੂਬਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੁਣਦੇ। ਤਾਂ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਧੂਬਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮਨ ਨਾਲ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੀ ਸ੍ਰਵ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਈਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯਾਦਪਿਆਰ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸਿਕਿਲੋਧੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ।

"ਦਾਦੀ ਜਨਕੀ ਜੀ ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਚੰਦਰਮਣੀ ਜੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੋਂ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ"

ਜਾ ਰਹੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਮਾ ਰਹੀ ਹੋ? ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਆਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੰਨਣਿਆ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੱਖ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮਹਾਵੀਰ ਬੱਚੇ ਹੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਾਇਦੇ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ, ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਇਹ ਵਾਦਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਵੀਰ ਬੱਚੇ, ਅੰਨਣਿਆ ਬੱਚੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਇਸਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋ, ਆ ਰਹੀ ਹੋ- ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਮਾ ਰਹੀ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ - ਰਹਿੰਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣ ਸਮਾ ਜਾਵੇਗੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਰੈਸਟ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਬਾਪ ਉਪਰ ਤੋਂ ਵੇਖਣਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਸਾਥ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ। ਅੱਛਾ।

(ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਕਮਾਲ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾਈ) ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਵੀ ਤਾਂ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਾਲਾ ਹਾਲੇ ਤੇ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਵੱਡੀ ਬਣੇਗੀ। ਹੁਣ ਜੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਵੇਗਾ; ਫਿਰ ਮਾਲਾ ਵੱਡੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵੇ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਹਰ ਕਦਮ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਦੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਲੈਣਗੇ, ਬੋਲਣਗੇ ਤਾਂ ਬੋਲ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਲੈਣਗੇ, ਕਰਮ ਨਾਲ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਹੀ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋ। ਹੁਣ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਦੀ ਜਾਂ ਮਹਦਾਨ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਣਾ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਦਵਾਰਾ ਇੰਨਾਂ ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ
ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਕਾਇਆ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਕਾਇਆ ਵਾਲੇ ਇਸ ਦੇਹ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਮਤਲਬ ਪਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਇਆਵੀ ਟੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਕੇ ਚਲਣਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ, ਲੇਕਿਨ ਜਾਂ ਅਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਵੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੇਖੋ, ਲਾਈਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕਦਮ - ਕਦਮ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਹਰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਤੱਕ ਨਾ ਆਵੇ। 2. ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਮਰੇ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਮਹੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਇਸ ਦਾ ਤੱਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਰਾਜ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਖੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਖੋਇਆ, ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਖੋਇਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਵਨ ਨੇ ਖੋਇਆ ਹੈ, ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਤੇ। ਇਹ ਜੇ ਬਾਂਦਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੀਅਰ ਨੇ ਏਵਿਲ, ਸੀ ਨੇ ਏਵਿਲ... ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਭੇਦ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੈ ਰਾਵਨ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ, ਜਿਹੜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਇਹਨਾਂ ਲਈ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਹੈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਂ, ਕਦੀ ਕੋਈ ਦੇਸਤ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਥੋੜੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਕਾਇਦੇ ਬਹੁਤ ਕੜੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ 7 ਰੇਜ਼ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ, ਨਾ ਖ਼ਤ ਆਦਿ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਰਹੋ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ। ਪਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਅਸ਼ਚਰਿਆਵਤ ਸੁਨੰਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਓਹੋ ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਓ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਮੂਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਹੈ - ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਬਾਪ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰ ਦੀ ਰਗ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। - ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡੇਗੀ ਨਹੀਂ, ਖੂਬ ਪਛਾੜੇਗੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੈਦ ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਇੰਝ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਖੂਬ ਸਤਾਏਗੀ, ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਲੈ ਆਏਗੀ। ਮੇਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਬਾਬਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਿਓਂਗੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਚੱਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਪਹਿਲਵਾਨ ਬਣਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਵਿਕਲਪ ਨਾ ਲਿਆਵੇ। ਬਹੁਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਹ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮੱਤ, ਅਨੇਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਧਾਰਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੋ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਛੱਡ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਵੀ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ? ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? 84 ਜਨਮ ਕੌਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਇਸ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਤਮੋਪਧਾਨ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੂਰਾ ਭਗਤ ਸੀ। ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਡੀ. ਟੀ. ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਪਰ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਫੁੱਲ, ਫਿਰ ਮੇਰੂ ਯੁਗਲ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਥੱਲੇ ਇੱਕਦਮ ਇਹ ਖੜੇ ਹਨ। ਜਗਤਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਸਰਸਵਤੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਨੂਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਰਜਾਈ ਕਰਾਂਗੇ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੋਏਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ - ਇਹ ਸਾਡੀ ਰਜਾਈ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਤੇ ਸਾਡਾ ਤੁਹਾਡਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਨਿਸ਼ਠਾ (ਯੋਗ) ਕਰਾਏ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਵੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ - ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ? ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ? ਇੰਜ - ਇੰਜ ਆਪਣੇ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। 2 - 4 ਦਿਨ ਰਹਿਕੇ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਪੈਣ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਾਬਾ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ 12 ਮਹੀਨੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੋ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਵਿਆਹ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਗੰਧਰਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੱਕ ਨਾਲ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਤਰੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਰੂਪਨਖਾ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਨਾਮ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬੈਠਣ ਵੀ ਨਾ ਦੇਣ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਲੈਣੀ ਪਵੇ। ਸਰੈਂਡਰ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਹੁਣ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣੋ। ਸਲਾਹ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ। ਪੇਤਾਮੇਲ ਦੱਸਣਗੇ ਤੱਦ ਤਾਂ ਰਾਏ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਭੋਗ ਲਗਾਓ ਪਰ ਮੈਂ ਖਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਰਾਤ ਦੀ ਕਲਾਸ 15 - 6 - 68

ਪਾਸਟ ਜੋ ਹੋ ਗਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਵਾਇਜ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵੀ ਰਿਵਾਇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਜਾਏਗੀ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪੱਟੇ ਤੇ ਠਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਯਾਦ

ਵਿੱਚ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਜਾਣ ਤੇ ਕਦੀ ਖਿਆਲ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਡਰਾਮਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਣ ਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਾਰੂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਨਾ ਬਾਪ ਦਾ, ਨਾ ਸਾਡਾ ਪਾਰੂ ਰਹੇਗਾ। ਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੇਣ ਦਾ ਪਾਰੂ, ਨਾ ਸਾਡਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਨਾ। ਸਾਡਾ ਪਾਰੂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਾਰੂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਰੂ ਦਾ ਰੀਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ, ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਾਲੰਬਧ ਦਾ ਪਾਰੂ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਪਾਰੂ। ਦੇਣ ਤੇ ਲੈਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਆਵਾਂਗੇ, ਉਹ ਪਾਰੂ ਚੱਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਸਟੋਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਾਰੂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਕੁਝ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਰਹੇ, ਨਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਦੇਨੇ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਮੋਟੀ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੋਟਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਛੋਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਕੁਦਰਤ। ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅੰਤ ਪਾਉਣਗੇ? ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਹੈ। ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਅੰਤ ਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨਾਲੋਂ ਫੁਲ ਹਨ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਾਲੋਂ ਫੁਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਰਹੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਬਿੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਨਾਲੋਂ ਲੈ ਉੱਚ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਤੇ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਰਹੋਗੀਆਂ, ਬਾਪ ਹੋਕੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਪ, ਬਾਪ ਹੈ, ਬੱਚੇ, ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਡੀਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਚੱਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਜਾਕੇ ਰਹੇਗੀ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਡਰ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਿਡਰ ਹੋ ਰਹਿਣ ਦਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਭਾਨ ਨਾ ਰਹੇ। ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਟਾਇਮ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰਹਿਸਲ ਤਿੱਖੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਲੱਤਾਂ ਥਿਰਕਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਹਾਰਟ ਫੇਲ੍ਹ ਅਚਾਨਕ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਹਾਰਟ ਫੇਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਥੋੜੀ ਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸਰੀਰੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਯੋਗ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਿਡਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸ਼ਕਤੀ। ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਬਾ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ। ਉਹ ਕਦੀ ਪੇਸੈਂਟ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਵਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਦੇ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਨਾ ਪਵੇ। ਸਿਰਫ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਦੇਵਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰੋਗੀ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲਪ -ਕਲਪ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇੰਮੇਮੋਰੀਅਲ ਟਾਈਮ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੋ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ। ਉਹ ਗੀਤ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਥੱਲੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਹੀ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਏਨੀ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ! ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਡ ਨਾਇਟ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਾਇਆ ਪਹਿਲਵਾਨ ਬਣ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏਗੀ, ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਆਪੇਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਪੋਤਾ ਮੇਲ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਟ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਈਸਟ ਦੇਵ ਭਵ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਾਇਟ ਦੇ ਤਾਜ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰਤਨ ਜੜਿਤ ਤਾਜ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਪਿਉਰਿਟੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਉਤਨਾ ਇਹ ਲਾਇਟ ਦਾ ਕਰਾਉਣ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਈਸਟ ਦੇਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੁੰਦੇ ਜਾਓਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ ਤਾਂ ਵਿਘਨ - ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ, ਹੋ ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ ਹੈ "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਫੇਦ ਡਰੈਸ ਪਸੰਦ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ? ਇਹ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਫੇਦ ਡਰੈਸ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਸਫੇਦ ਡਰੈਸ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਉੱਪਰ ਵੀ ਸਫੇਦ ਕਪੜਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੁਣ ਮਰਜੀਵਾ ਬਣੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕਹਿ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਕਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ? ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਏਗਾ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੋਏਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁੱਲਿਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਜਾਏਗਾ ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤਾਂ ਦੇਖੀ, ਹੁਣ ਜਾਕੇ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣੀਏ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ! ਉਹ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੱਤ (ਟਰੂਥ) ਉਹ ਸੱਚ ਹੀ ਦੱਸਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜਾਈ ਪਦਵੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਕਿ ਜੇ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਟਾਇਮ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹੋ, ਇਹ ਉਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਾਈਸਲੈਸ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈਸ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਚੱਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਡਰੇਜ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਚਾਬੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ, ਦਿਵਯ ਚਕ੍ਰਸੂ ਵਿਧਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ। ਦਾਦਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਟੀਕਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬੋਲਦੇ ਹਨ - ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਸਮਝਾਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ - ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਟਰੂਥ।

ਬਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਬਾਪ ਹਨ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰਚਤਾ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਉਹ ਹਨ ਹੀ ਸੱਤ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਸੱਤ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਸੱਤ ਹੈ, ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਕੋਲ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਨ ਆਏ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਸੰਸ਼ੋਭਾਈ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ? ਸੰਸ਼ੋ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਜੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਉੱਥੇ ਰਾਜਾਈ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਕਿਯਾਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਾਵਨ ਬਣ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ। ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਨਾ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਮਾਲਿਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ। ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮਨੁੱਖ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਤੇ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਹੁਣੇ ਗਿਆਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਗੌਡ ਫਾਦਰ। ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਉਹ ਗੌਡ ਫਾਦਰ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜਰੂਰ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤੇ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕਦੇ ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਅੱਧੇ ਕਲਪ ਦੀ ਪੈਕਟਿਸ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤੇ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੇ ਬਾਬਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾ, ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾ ਘੇਰ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਕੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾਈਸਲੇਸ ਵਰਲਡ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟਹੋਮ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਹੋਮ ਉਹ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਉਸ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ- ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਐਕਟਰਸ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਘਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਡਰੈਸ ਬਦਲਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਸਟੇਜ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟਰ, ਗਾਈਡ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਖਹਰਤਾ ਸੁਖਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਲਈ? ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ, ਦੁਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ ਚੱਲੋ। ਇਹ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਠਯੋਗੀ ਤਾਂ ਰਾਜਯੋਗ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯੋਗ ਹੀ ਰਾਂਗ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਕੇ ਸੱਚਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਕਫ਼ਨੀ ਵੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਮਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ, ਕਫ਼ਨੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਵੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਾਪ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਬੈਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਸੰਨਿਆਸ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਪਰੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੰਨਿਆਸ ਸਿਖਾ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ, ਸੰਨਿਆਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਾਦ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਥੋਂ ਕਾਪੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਮਾਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਫ਼ਨੀ ਦੀ ਜੇ ਪਹਿਰਵਾਈਸ ਹੈ, ਉਹ ਹਠਯੋਗੀਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਸਫ਼ੇਦ ਕਪੜੇ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ ਪਰ ਸਫ਼ੇਦ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭੱਠੀ

ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹੋ ਤਾਂ ਡਰੈਸ ਵੀ ਇਹ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਕਲ ਸਫ਼ੇਦ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸਫ਼ੇਦ ਚਾਦਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਮਰਜ਼ੀਵਾ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਫ਼ੇਦ ਡਰੈਸ ਚੰਗੀ ਹੈ।

ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 3 ਬਾਪ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੀ ਤੇ ਬਾਪ ਹੈ ਸਭ ਦਾ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਹੁਣ ਤਿੰਨੋਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਚ ਵਰਸਾ ਕਿਸਦਾ? ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ। ਉਹ ਫਿਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਇਸ ਚਿੰਤਰ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਦੇਵ, ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਏ ਸਭ ਭਾਈ - ਭੈਣ। ਭਾਵੇਂ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਈ - ਭੈਣ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਸਾਲਟ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਬਣ ਫਿਰ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੂੰਹ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਤੇੜ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਕਹੋਗੇ ਨਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਡਰਨਰੀ ਵੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡਾ ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬੜਾ ਵਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਅੱਜ ਕੱਲ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਵੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਵਿਜਿਟਰ ਆਦਿ ਬਾਹਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਾਹਮਣੇ ਭਰਾ ਕਹਿ ਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਪਤ - ਗਿਆਨ ਹੈ, ਗੁਪਤ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦੇਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਨਾਲ ਵੀ ਤੇੜ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉੱਪਰ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਚਾਚਾ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇ ਬੀ .ਕੇ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹ ਭਰਾ ਭੈਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ। ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਚਮਕਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਦੀ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਦ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ। ਸਾਡਾ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਡੇ ਭਰਾ ਭੈਣ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਨੂੰਹ, ਸੱਸ ਨੂੰ ਸੱਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੈਣ ਥੋੜੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਦੇਨੋਂ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਲੋਕ ਸੰਗ੍ਰਿਹ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਪਤੀ ਨੂੰ ਭਰਾ, ਸੱਸ ਨੂੰ ਭੈਣ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ, ਇਹ ਕਿ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜਾਣੋ ਕੋਈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੂਹੀ ਜਾਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੇ। ਬੜਾ ਸੰਭਲ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਮੂੰਝੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੱਸੋ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਆਏ, ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਿਵ ਆਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ ਸਥਾਪਨ ਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਮਨਾਈ ਜਾਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਤਾਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕੰਸ ਪੁਰੀ। ਕੰਸ ਪੁਰੀ ਖਤਮ ਹੋਏ ਤਾਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ ਨਾ। ਹੁੰਦੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਇਹ ਕੰਸ ਆਦਿ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੰਸਪੁਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ। ਇੱਥੇ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ ਕਹੋ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪੁਰੀ ਕਹੋ, ਦੇਵੀ ਸੰਪਰਦਾਈ ਕਹੋ, ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਨਾ ਅਸੁਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ, ਨਾ

ਕੋਰਵਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਨ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੜਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੜਣ ਦਾ ਨਾਮ ਲਵੇਂ ਤੇ ਹਿੰਸਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਰਾਵਨ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਨੈਨਵਾਯੋਲੋਸ ਨਾਲ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜ ਯੋਗ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟਿਕਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਭਰਾ - ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲੇਕਿਕ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਸਟੋਪ ਦੇਕੇ ਆਪਣੇ ਸੰਪੰਨ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਮੂਰਤ ਭਵ।

ਵਿਸ਼ਵ ਤੁਹਾਡੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਸੰਪੰਨ ਸਵਰੂਪ, ਪੂਜਯ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸੰਪੰਨ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟਿਕਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰੋ। ਬੀਤੀ ਹੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫੁਲਸਟੋਪ ਲਗਾਓ, ਦਿੰਤ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ - ਸਵਭਾਵ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ, ਦੁਸਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀ ਨਕਲ ਨਾ ਕਰੋ, ਅਵਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰੋ, ਦਿਵਯ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਮੂਰਤ ਬਣੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਅਨਾਦਿ ਅਤੇ ਆਦਿ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਹ ਕਲਾਸ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ ਕਿਵੇਂ? ਇੱਥੇ ਮੁੱਖ ਮਿਹਨਤ ਕਿਹੜੀ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤੇ ਬੁੱਢੇ ਵੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਲਾਸ ਅਜਿਹੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਹਿਲਿਆਵਾਂ, ਕੁਬਜ਼ਾਵਾਂ, ਸਾਧੂ ਵੀ ਆਕੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਥੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਮੁੱਖ ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਨੇਚਰਕਿਓਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਗੀਤ:- ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਅਥਵਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਅਨਰਥ ਹੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਹ ਬੈਠ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੋਂ, ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬੰਬਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸੁਭ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਲੜਾਈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਵਾਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕਰੂਵਜ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੋ ਇਹ ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਹਨ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਨੈਚਰਲ ਕਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਜੋ ਜਾਪਾਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਬੰਬਸ ਚਲਾਏ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬੰਬਸ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਜਾਸਤੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੰਬਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਵੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਰਬਾਂ ਰੁਪਇਆ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਕਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਥੋੜੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਹੋਈ। ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਲਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸੁੱਖੀ ਹੋਈਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁਖੀ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗੇ ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਘੱਟ। ਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਉਣਗੇ। ਅਜਾਮਿਲ ਵਰਗੀਆਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਗਨਿਕਾਵਾਂ ਆਦਿ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਤਰ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਨੇ ਅਛੂਤਾਂ ਨੂੰ ਫ੍ਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਖਾਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਾਮ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਅਛੂਤ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ - ਸਿੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੀਲਣੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦੰੜਕੇ ਆ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ। ਕਈ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਲੈਣ ਦੇਵੇ। ਬੇਲੇ ਸਾਡੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਵਿੱਚ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਬਲਾਵਾਂ, ਗਨਿਕਾਵਾਂ, ਭਿਲਣੀਆਂ, ਸਾਧੂ ਆਦਿ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਭੀਲਣੀ ਤੱਕ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਯਗ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਬੈਜਸ ਵੀ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ ਤਾਂ ਇਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ, ਇਹ ਦਾਦਾ, ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਡਾਏ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਦੀ ਆਦਿ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਦੇਨੋਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੇਕਰ ਸਮਝ ਜਾਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦੇਣ। ਕਹਿਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਫਿਰ ਕਿਥੋਂ ਸਿੱਖੇ ਹੋ? ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਗੁਰੂ ਹੈ? ਕਹਿਣ ਬੀ. ਕੇ. ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਗੜ ਜਾਣ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਹੀ ਚੱਟ ਹੋ ਜਾਏ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਿਖਕੇ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਾ ਦੇ। ਫਿਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਧੰਧਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਰਵੈਂਟ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਸਮਝੇਗਾ ਬੱਚਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਆਪਣੇ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਹੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਸਾਡੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਕਾਮਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ, ਸੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਸਿਰਫ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖ

ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਉਠਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਰਾਜ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰੀਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹੋਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੋਏ ਪਏ ਹਨ। ਵਿਜੇ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਯਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਭਾਰੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਰੁਦ੍ਰ ਯਗ। ਉਹ ਹੱਦ ਦੇ ਯਗ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੁਦ੍ਰ ਯਗਿਆ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕੋਈ ਯਗ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਆਪਦਾ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਹੱਦ ਦੇ ਯਗ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦਾ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਯਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਅਹੁਤੀ ਪੈਣੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਯਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਯਗ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ। ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ। ਯਾਦ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਕਾਮਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਯੋਗ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਆਤਮਾ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜਰੂਰ ਚਲਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਫਿਰ ਅਭੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਸਮੁੱਖ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਦੁਖਹਰਤਾ ਸੁਖਕਰਤਾ ਹੋ। ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਤਲਬ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜ ਮਿਸਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਮਿਸਲ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਲਾਸ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ? ਕਿਹੜਾ - ਕਿਹੜਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ? ਅਬਲਾਵਾਂ, ਕੁਬਜਾਵਾਂ, ਸਾਧੂ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਆਕੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਬੁੱਢੇ, ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਸਭ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਸਕੂਲ ਕਦੀ ਵੇਖਿਆ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ। ਇਹ ਯਾਦ ਹੀ ਟਾਈਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਯਾਦ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਗਿਆਨ। ਚੱਕਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਗਿਆਨ। ਨੈਚੁਰਲ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਨੇਚਰਕਿਓਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿਓਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਕੇਅਰ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦੀ ਕੇਅਰ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਜੇਵਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮੁੱਖ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਰ ਤੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ, ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ, ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸੰਪਤੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਲੜਾਈ - ਝਗੜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਫੁਰਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਸਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਉਗਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਿਹੜੀ, ਕਿਹੜੀ ਮੁੱਖ ਪੁਆਇੰਟਸ ਸੁਣੀ! ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਰੂਹਾਨੀ ਅਤੇ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਹੀ ਕੰਮ ਆਵੇਗੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸੁਭ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੀ ਫੁਰਨਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਰੂਹਾਨੀ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਗਾਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਭਵ: ਜੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਰੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਸਿੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਸਤਸੰਗ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਸਤਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਭਰਪੂਰ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਖਾਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਆਪਣਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਅਤੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਦਿਲਸ਼ਿਖਸਤ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਜਦੋਂ ਇਹ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘੇਰ ਸੇਝਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸੇਝਰੇ ਵਿੱਚ ਚੱਲੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਬਾਦ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਿਆ ਦੁੱਖਹਰਤਾ ਸੁੱਖਕਰਤਾ ਆਓ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਗੀਤ:- ਅੱਜ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਨਸਾਨ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਹ ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਸਭ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸੇਝਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂਕਿ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਸਲ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਸਨ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ। ਸੂਰਗ, ਬੈਕੁੰਠ, ਬਹਿਸ਼ਤ, ਹੈਵਨ - ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਭਾਰਤ ਦੇ ਨਾਮ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕੰਗਾਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਸੇਝਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੂਰਗ ਦੇ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰੀ, ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀਵਨ - ਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਆਮ ਦੁਨੀਆਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੇਕਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਰਾਵਣ ਸਿਰਫ ਲੰਕਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਮ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਕੇ ਸੀਤਾ ਚੁਰਾਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਮੁੱਖ, ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਤਲਬ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸੁਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਰਸਾ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਸਦਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਸਦਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਭਗਤੀ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹੋ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰੋ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚਲਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਵਰਸਾ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੀ ਉਹ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਫਿਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਦੋਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬੇਹੱਦ ਦੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਦੁਖਹਰਤਾ ਸੁਖਕਰਤਾ। ਕਿਸ ਦਾ? ਸਰਵ ਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਖਾਸ, ਦੁਨੀਆਂ ਆਮ ਸਭ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਅਹਿਲਿਆਵਾਂ, ਗਨਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਪਤਿਤ ਖੰਡ ਮਾਨਾ ਝੂਠ ਖੰਡ, ਪਾਵਨ ਖੰਡ ਮਾਨਾ ਸੱਚਖੰਡ। ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਖੰਡ ਸੀ, ਇਹ ਭਾਰਤ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸੀ ਖੰਡ, ਜੋ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਲਪ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁੱਤਾ, ਬਿੱਲੀ,

ਗਧਾ ਆਦਿ ਸਭ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੁੱਤੇ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਜਨਮ ਵੱਖ ਹੈ, 84 ਲੱਖ ਵਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਵਰਾਇਟੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਸੁਖਧਾਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ, ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹੋ। ਸਤ੍ਹੇ ਤੋਂ ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗਾ ਧਨਵਾਨ ਐਵਰਹੈਪੀ, ਐਵਰਹੈਲਦੀ, ਵੇਲਦੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਤਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਮਿਸਲ ਸਨ। ਦੋ ਯੁਗ ਬਾਦ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਭਾਰੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਸਨ। ਕਿੰਨਾ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ ਯਥਾ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਾਣੀ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਆਦਿ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਬੀ ਕਰ ਦੇਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਕਹਾਵਤ ਹੈ - ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਪਤਿਤਾਂ ਦਾ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਸੱਚਾ ਬਾਬਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚਖੰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਇੱਕ ਦੀ ਵੀ ਬਾਯੋਗਾਫੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਤਾਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਚਤਾ, ਹੈਵਿਨਲੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸੂਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਰਾਵਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਦੁੱਖ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਅਸੀਂ ਲਏ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਓ, ਹੇ ਆਤਮਾਓ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪਦਵੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਸੱਚੇ ਸੱਤ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸੱਤ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਪ੍ਰਿਚੁਲ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਬੈਠ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਮਾਮੋਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੋ ਪਾਵਨ ਸਨ, ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਤਤਵਮ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਉਣਾ ਵੀ ਉਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਵੰਸ਼ੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਹਨ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇ ਆਤਮਾਓ, ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਹੇ ਆਤਮਾਓ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਰਜਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਮਰਨਾ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਗੈਰ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ

ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਛੜੇ ਹੋ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾਵਾਂ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ ਥੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ 84ਵਾਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੰਤਰ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦਾ ਮੈਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਸੱਤ ਹੈ, ਚੇਤਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਮਰ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੱਤ ਚੇਤਨ ਹਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਫੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਬੀਜ ਤੋਂ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਵੱਧਣ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪਰਾਏ ਗੁੰਮ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਂਡ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੁੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀ ਬ੍ਰਦਰਸ ਹਨ, ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ। ਉਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਨ... ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਕੌਣ ਬਣਾਏ! ਇਸਲਾਮੀ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਨਰਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਰਕ ਵਿੱਚ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਖ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਬ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਨਰਕ ਦੇ ਆਸੂਰੀ ਵੈਭਵ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ! ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਮਛਲੀਆਂ ਆਦਿ ਵੀ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਖਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕੀ ਹੈ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਪਾਰ ਨਿਰਵਾਣ ਗਿਆ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਹਨ ਗਪੌੜੇ। ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਤਕਲੀਫ ਹੈ। ਰਾਮ - ਰਾਮ ਜਪਦੇ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਇਹ ਸੂਰਜ - ਚੰਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ, ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸੂਰਜ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਸਮਝ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਜੋ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ, ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ, ਫਿਰ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਟਿਵਾਟੇ ਤੇ (ਜਿੱਥੇ ਤਿੰਨ ਰਸਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ) ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਦੀਵਾ ਜਗਾਏ, ਤੇਲ ਆਦਿ ਪਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ 84ਵਾਂ ਜਨਮ ਹੈ, ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਜਾਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਧਾਰਮੂਰਤ ਭਵ:

ਜੋ ਆਧਾਰਮੂਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਸਾਰੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਰੂਪ ਨਾਲ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕਦਮ ਉਠਾਓਗੇ ਉਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਣਗੀਆਂ, ਇਹ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹਲਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਥਕਾਵਟ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਊ ਬਲੱਡ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ੌਂਕ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀ ਮਸਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣਾਉਣ ਦਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦਾ ਨਿਊ ਬਲੱਡ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹਮਜਿਨਸ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਸਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ। ਹੁਣ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀ ਘੋਰ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਹੁਣ ਤਾਜ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭੈਂਸ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਉਹ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਨੇ ਬੰਦਰਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਲੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਕੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਰੀਰ ਛੱਡਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਤਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੰਦੀ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਫਸਟਕਲਾਸ ਦੁਨੀਆਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਥਰਡਕਲਾਸ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਖਲਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਰੂਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੂਰਾ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤੇ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸ਼ਕਲ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸੀਰਤ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ... ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਪਾਪੀ ਹਾਂ। ਸੂਰਤ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੰਦੇ ਵਿਕਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਨਾ ਮਨੁੱਖ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਚੌਜ ਹੋਕੇ ਜਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹਨ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਕੌਣ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੱਤ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮੱਤ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਸਮਝਣਗੇ ਤਦ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ, ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਮਤ ਕੱਢਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫਿਕ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਰਿਸਪਾਂਡ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ

ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅਗੋਸਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣੇਗੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪੁਜਾਰੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਏ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਦਵੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਬੈਠ ਸੁਣਾਏ ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਵੀ ਮਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ? ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ! ਭਾਵੇਂ ਆਪਣਾ ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਨਾਲ ਕੱਢੇ। ਥੱਲੇ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿੱਤਰ, ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਜਾਈ ਪੇਸ਼ਾਕ ਤਾਂ ਝੱਟ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਕਢਵੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਜਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਫੇਟੇ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਚਿੱਤਰ। ਥੱਲੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਧਾਰਨ ਚਿੱਤਰ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛਣਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਾਂਗੇ - ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖ ਦੇਵੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਪਾਕੇਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਫੇਟੇ ਰੱਖ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਾਏ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰਮ ਆਏਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਹਾਰਟ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਫੇਟੇ ਕੱਢ ਦੇਵੇ। ਬੇਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਣ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਖਲਾਸ। ਖੁਦ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰਨਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਗਏ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਰਦ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਲ ਤਾਂ ਵੇਖੋ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰਨ ਲਾਇਕ ਹੋ? ਤਾਂ ਸ਼ਕਲ ਬੰਦਰ ਦੀ ਵਿਖਾਈ ਪਈ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਆਏਗੀ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਰਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਸਭ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਰੱਖੇ ਨਾ। ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਅਜਿਹੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚੇ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੂਫਾਨ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੰਬ ਆਦਿ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਹੋ ਭਵਿੱਖ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਥਰਬੁਧੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੱਥਰਬੁਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੋ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹਨ ਮਤਲਬ ਨਾ ਧਨੀ ਦੇ। ਤਾਂ ਧਨਕਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੱਦ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅਗਿਆਨੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮੁਆਫਿਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਸਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਧੱਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਜੱਦ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹਨ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ - ਸਾਧੂ - ਸੰਤਾਂ ਆਦਿ ਸਭ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ - ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਪੱਥਰਬੁਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ

ਸਮੇਂ ਜੇ ਪਤਾ ਹੋਏ ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਏ। ਹਾਹਾਕਾਰ ਮੱਚ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਹਾਲੇ ਦੇਰੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭਦੇ ਅੱਡੇ ਇੱਕਦਮ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਜਾਣ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਤਖਤ ਹਿੱਲਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਲੜਾਈ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਖਤ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਇਹ ਹਿੱਲਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਲਚਲ ਮੱਚ ਜਾਵੇ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਨਾਲ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਮਤਲਬ ਉਧਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਉਦਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਣਗੇ? ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਫਿਰ ਫਾਲੋਅਰਜ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦਾ ਨਿਊ ਬਲੱਡ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣਦੀ ਹਰ। ਖਾਦ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹਮਜਿਨਸ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਮਾਤਾ। ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਹੀ ਫਿਰ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਇਸ ਵੇਲੇ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪੇ ਹੀ ਚਲਾਓ। ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਟੀਚਰ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ, ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਜਕਲ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਨ ਵੀ ਲੰਗੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹੈ ਕੱਲ ਉਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਥਾਈ ਸੁਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਰਾਜਭਾਗ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਦੈਵ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣ ਲਈ ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਓਹੋ! ਅਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਬਾਬਾ ਤਦਬੀਰ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਦਬੀਰ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਸਦਾ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਦਵਾਰਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਸੀਂ ਜੇਰ ਭਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਆਉਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਹੀ ਉੱਡ ਜਾਵੇ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਫਾਲੋਅਰਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਚਿੰਤਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਦਗਤੀ ਮਤਲਬ ਸੁਖਧਾਮ, ਇਹ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਜਿਥੇ ਫਿਰ ਟਾਕੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਖੇਡ ਹੀ ਭਾਰਤ ਤੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਆਵਾਂਗੇ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਬਾਪ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੇ ਇਨ੍ਹੇ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ, ਸ੍ਰਰਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਿਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਸਵਰਗਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਜੇ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ... ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਇਵੇਂ ਕਰੋਗੇ। ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਸਲਾਹ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਣੀ ਪਵੇ ਕਿ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਜੇਕਰ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੱਕੀ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਮਨਮਤ ਮਿਕਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਹਮਜਿਨਸ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਭਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭਭਾਵਣਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਮਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਲੰਗੜਾ ਮਾਨ ਨਹੀਂ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਅਤੇ ਸੈਲਫ ਕੰਟਰੋਲ ਦਵਾਰਾ ਮਹੀਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ:

ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਮਹੀਨਤਾ ਜਾਂ ਹਲਕਾਪਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਹੀਨਤਾ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਅਸਰੀਰੀਪਨ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਰੱਖੋ। ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਦੇ ਲਈ ਸੈਲਫ ਕੰਟਰੋਲ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਹੀ ਕਰੋ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਉਦੋਂ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਲਕਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ, ਹਰ ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਕੁਰੇਟ ਚਲਦੇ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਗੱਲ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਪ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਮਤਲਬ ਮੁਰਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੁਣੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਮਨ ਵੀ ਅਮਨ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਸਲਈ ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗਤਜੀਤ ਨਹੀਂ, ਲੇਕਿਨ ਮਾਇਆਜੀਤੇ ਜਗਤਜੀਤ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੇਸਮਝ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਜਰੂਰ ਜੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬੇਸਮਝ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਕੇ ਗਏ ਹਨ? 84 ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ 84 ਲੱਖ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੁੱਤੇ, ਬਿੱਲੀ, ਜੀਵ - ਜੰਤੂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਨੰਬਰ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੱਦ ਦੇ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬਾਬਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਾਨਾ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ 1 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ 95 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ! ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਮਾਨਾ ਪ੍ਰਜਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰੇਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਤਨੀ ਹੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੇ ਛਿਪੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਅੱਗੇ ਚਲ ਇਮਤਿਹਾਨ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਲਕਿ ਹੁਣ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਪਦਵੀ ਦੇ ਅਸੀਂ ਲਾਇਕ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੱਥ ਚੁੱਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ! ਤਾਂ ਵੀ ਹੱਥ ਉਠਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਫਿਰ ਹੱਥ ਉਠਾ ਲੈਣਾ ਇਹ ਵੀ ਆਗਿਆਨ ਕਹਾਂਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਅਗਿਆਨ ਹੈ, ਬਾਪ ਤੇ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਚੰਗੇ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਟੀਚਰ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨੰਬਰ ਲਵਾਂਗੇ! ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਵਿੱਧ ਆਨਰ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਥੇ ਇਤਨੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਇਹ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਬਣਨ ਤਾਂ ਚਲਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਈਦੇ ਸਿਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ - ਬੱਚੇ ਹੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕੀ ਸਮਝਣਗੇ! ਜੋ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਉਹ ਹੀ

ਪੂਰਾ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਗੁਪਤ ਗੱਲ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹਾਲੇ ਬੇਬੀਜ਼ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਿੰਨ - ਤਿੰਨ, ਚਾਰ - ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ ਕਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਜਦਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਆਵੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ - ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਬੂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਸਮਾਚਾਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਫਲਾਣਾ - ਫਲਾਣਾ ਆਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੱਚਾ ਜਿਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਸਮਾਚਾਰ ਠੀਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ 3-4 ਮਹੀਨੇ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ। ਕੋਈ ਸਮਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਮਰ ਗਿਆ ਜਾਂ ਬੀਮਾਰ ਹੈ! ਬੀਮਾਰ ਮਨੁੱਖ ਲਿਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਤਬੀਯਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸਲਈ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮਾਚਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਨਾ ਬੀਮਾਰ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਰੇ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ 84 ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪੱਥਰ ਭੀਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾ! ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਨਾ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੱਥਰ - ਠੀਕਰ ਵਿੱਚ ਹੋ! ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਦਾ ਯਦਾਹਿ... ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਦੇ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਕੀ, ਕਦੇ ਯਾਦ ਕਰ ਦੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਆ ਜਾਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਬਸ। ਇਤਨਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਸੁਣਾਉਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਥਿਊਰੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। । ਬੇਲੇ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ ਨਾ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਂ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੁਖ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਨੂੰ ਆਇਰਨ ਏਜ ਕਹੇ ਮਤਲਬ ਆਇਰਨ ਏਜ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਕਹੇ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਗਿਆਨੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਥਿਊਰੀ ਦੱਸਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕਣ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਤਿਆਗ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਦੇ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ

ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਕੇ ਕੋਰਸ ਲਵੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋ ਦਿਨ ਆਉਣਗੇ ਫਿਰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ...। ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਣਗੇ? ਮਾਇਆ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਫੇਰਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਸੈਕਿੰਡ, ਜੇ ਮਿੰਟ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੇ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਭੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪੂਰਾ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਣ? ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਜੇ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਐਂਡ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਕੇ ਸਭ ਵੇਖਣਗੇ ਅਤੇ ਸਮਝਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਸ਼ਤ੍ਰੀਏ, ਵੈਸ਼ਯ, ਸ਼ੂਦਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਠਹਿਰੇ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ, ਕਿ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਉਹ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਕਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵੱਖ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵੱਖ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵੱਖ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉਹ ਹੈ ਫਸਟਕਲਾਸ, ਇਹ ਹੈ ਸੈਕਿੰਡ ਕਲਾਸ। ਤਾਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਏ ਤਾਂ ਸੁਣਕੇ ਵੰਡਰ ਖਾਏ। ਕਈ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ। ਫਿਰ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਵੀ ਹੈ - ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਜਿੱਤ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋ। ਮਨੁੱਖ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋ। ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਮਨ ਅਮਨ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਕੀ ਮਨ ਅਮਨ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਗੇ? ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮੁਰਦਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਨ ਲਈ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਏਗਾ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਹੈ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਾਂਤ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਰਹਿਣਗੇਜਦੋਂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਇੱਥੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਜੱਦ ਤੱਕ ਪਤਿਤ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਇਸਲਈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਓਗੇ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁੱਝ ਮਿਲਦਾ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ

ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਮੁਰਦਾ - ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੇਹਭਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਓਨਰ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ:
ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹ ਦੇ ਭਾਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਰਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ ਭਾਨ ਮਿੱਟੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਬੋਝ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰੀਪਨ ਹੈ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਤਨ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੀ ਵਸਤੂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ, ਸਭ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਸਭ ਪਿਛਲੇ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਖਤਮ - ਇਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬੇਗਰ ਹੀ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ।

"ਅਲੈਕਿਕ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ"

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਨਿਰਾਲੀ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਾਨ ਵਾਲੀ ਅਲੈਕਿਕ ਦਰਬਾਰ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰੀ ਅਤੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਜ - ਸਭਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਰੇਣਕ, ਰੂਹਾਨੀ ਕਮਲ - ਆਸਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਜ ਤੇ ਤਿਲਕ, ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਚਮਕ, ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਅਲੈਕਿਕ ਖੁਸ਼ਬੂ ਅਤਿ ਰਮਨੀਕ, ਅਤਿ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਰਾਜ - ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦਰਬਾਰ ਹੈ! ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਾ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਹਨ! ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਰਾਜ - ਦਰਬਾਰ ਇਕੱਠੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜ - ਦਰਬਾਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ! ਏਨੀ ਵੱਡੀ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਰਵ ਬੱਚੇ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਝ ਲੈਕਿਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ 'ਰਾਜਾ' ਬੇਟਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ 'ਰਾਜਾ' ਬਣੇ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਰਾਜਾ ਬਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਰਾਜਯੋਗੀ ਮਤਲਬ ਸਵ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ ਪਰ ਹੈ ਸਾਰੇ ਰਾਜ - ਯੋਗੀ, ਪੂਜਾ ਯੋਗੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਜਸਭਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਆਏ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਰਾਜ - ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਹਾਲੇ ਬਣਨਾ ਹੈ? ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਹਨ ਤੇ ਮਿਲਣਾ - ਝੁਲਣਾ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪ ਅਵਿਅਕਤ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਵੀ ਆਦਤ ਪੈਂਦੀ ਜਾਏਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਿਆਦਾ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਿਸਮਤਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ!

ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸੀ - ਅਲੈਕਿਕ ਰਾਜ - ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਾਜ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਦੀ ਚਮਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤਾਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਹੀ ਸੂਚਕ ਹੈ। ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਚਮਕ ਰੂਹਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦੀ ਚਮਕ ਹੈ। ਸਧਾਰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਏਗੀ। ਇਹ ਚਿਹਰਾ ਹੀ ਢਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਦਰਪਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ - ਚਮਕ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਸੀ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਆਪੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸੀ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਇੱਕ ਸੀ ਸਹਿਜ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੀ, ਦੂਸਰੇ ਸੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਸਨ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ, ਦੂਸਰੇ ਸਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਯੋਗੀ। ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੈਚਰਲ ਬਿਊਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਵਾਰਾ ਬਿਊਟੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਜ ਕਲ ਵੀ ਮੇਕਅੱਪ ਕਰਕੇ ਬਿਊਟੀਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਨੈਚਰਲ (ਸ੍ਰਭਾਵਿਕ) ਬਿਊਟੀ ਦੀ ਚਮਕ। ਇਕਰਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਬਿਊਟੀ ਕਦੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਕਦੀ ਪਰਸੈਂਟੇਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਜਿਹੀ, ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ, ਆਪੇ ਯੋਗੀ ਸਥਿਤੀ ਨੰਬਰਵਨ ਸਵਰਾਜ - ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਹੈ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ, ਜਦੋਂ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹੇਗੀ ਨਾ, ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ? ਜੇਕਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾ ਜਾਏ, ਉੱਥੇ ਜਾਏ। ਪਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਰੁਝ ਹੈ - ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਜਾਏਗੀ? ਜਦੋਂ ਜਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕਿ ਕਰਨਗੇ? ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਖੁਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ, ਹੈ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮਿਹਨਤ ਵਾਲਾ ਅਭਿਆਸ। ਤਾਂ

ਸਵਰਾਜ - ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਹਿਜ ਅਭਿਆਸੀ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ, ਆਪੇ ਯੋਗੀ ਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਚਮਕ ਅਲੌਕਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਦੂਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਧਨ ਜਾਂ ਸਥੂਲ ਪਦਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਚਮਕ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੁਲ ਦਾ ਜਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਦਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਚਮਕ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੰਝ ਹੀ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ। ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ। ਹੁਣ ਵੀ ਦੇਖੋ, ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਚੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ ਪਰ ਤਿਆਗ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਆਗ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸਮਤ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ। ਜਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਮਿਹਨਤ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਹੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਦੀ ਚਮਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਚਮਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਈਏ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਭੰਡਾਰ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ - ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਇਸੇ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮੇਂ ਨਾ ਗਵਾਓ ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਭਾਗ ਦਾ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਦੋਂ ਕਰੋਗੇ? ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਹੈ “ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਵ”। “ਸਰਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ” ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ‘ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਵ’ ਦੀ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਵੀ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਇਸਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਤਾਂ ਸਮਝਾ, ਕੀ ਬਣਨਾ ਹੈ?

ਰਾਜਸਭਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਨਾ? ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ ਨਾ, ਜਾਂ ਹਾਲੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣ ਗਏ; ਰਾਜਾ ਮਤਲਬ ਵਿਧਾਤਾ, ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਵਾਂਗੇ ਕੀ? ਤਾਂ ਸਮਝਾ, ਨਵੇਂ- ਨਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਾਂ ਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਤ - ਮਤਿ ਵੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਕੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ? ਚੰਦਰ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਸੂਰਜ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ? ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚੰਦਰ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਏਗਾ। ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਹੋ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ - ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਲਕਸ਼ ਨਾ ਰੱਖੋ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ, ਪਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣ - ਇੰਝ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁੰਡਾ ਵਿੱਚ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਬਣਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਸੂਰਜ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ, ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਮਦਦ ਮਿਲ ਜਾਏ, ਇਹ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਨੰਬਰ ਲੈ ਲੈਣਗੇ - ਨਹੀਂ। ਮਦਦ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਭ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚੇ। ਅੱਗੇ ਵੱਧਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ? ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਹੈ - ਸਹਿਜਯੋਗੀ, ਖੁਦ ਯੋਗੀ ਬਣੇ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੈ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ, ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਮਿਹਨਤ ਕਿਉਂ ਲਗੇਗੀ? ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾ ਲਵੋ। ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ। ਸਮਝਾ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੇ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਬੱਚਾ - ਭਾਵੇਂ ਲਾਸ਼ੂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣੇ। ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ, ਨਾਕਿ ਪੂਜਾ। ਅੱਛਾ।

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਗਰੁੱਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਮਹਾ ਸ਼ਬਦ ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ

ਸਥਾਨ ਵੀ ਮਹਾ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਣਨਾ ਵੀ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਤੇ ਬਣ ਗਏ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਮਾਨਾ ਮਹਾਨ ਬਣੇ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ। ਹਰ ਕਰਮ ਮਹਾਨ, ਹਰ ਬੋਲ ਮਹਾਨ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਅਲੈਕਿਕ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਕਿ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ ਚੋਟੀ ਹਨ ਨਾ।

ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ - ਸਦਾ 'ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ' ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ 'ਮਨਮਨਾਭਵ' ਦੇ ਨਾਲ 'ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ' ਦਾ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸਵਰੂਪ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 'ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ' ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ 'ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ' ਦੇ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਵੀ ਮਹਾਨ ਹੋ ਗਏ। 'ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ' ਹੈ ਤਾਂ 'ਮਨਮਨਾ ਭਵ' ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਮਤਲਬ ਮਹਾਂਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਹਨ। ਸਮਝਾ, ਕੌਣ ਹੋ?

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਠ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਵੀ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ? ਬਾਪ ਵੀ ਉਹੀ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਮਨਨ ਕਰਨਾ। ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਕਿ 'ਮੈਂ ਕੌਣ' ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਕਿੰਨੇ ਹਨ? ਲਿਸਟ ਕੱਢਣਾ - 'ਮੈਂ ਕੌਣ' ਅੱਛਾ।

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਅਲੈਕਿਕ ਰਾਜ ਸਭਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਅਲੈਕਿਕ ਰਾਜ ਸਭਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਚਮਕ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਆਪੇ ਯੋਗੀ, ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ, ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਗਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ।

ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਸਵ - ਸਵਰੂਪ, ਸਵਦੇਸ਼, ਸਵਰਾਜ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਹੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ? ਹੁਣ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਉਣਾ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਪਾਵਰ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਇੰਸ ਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਪਾਵਰ, ਸਾਇੰਸ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੇ ਪਾਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਇੰਸ ਪ੍ਰਫ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਹੈ - ਉਂਝ ਸਾਈਲੈਂਸ ਪਾਵਰ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰਫ ਹੈ - ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਜੀਵਨ। ਜਦੋਂ ਇੰਨੇ ਸਭ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰਫ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ, ਤਾਂ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ (ਪਿਛਲੇ ਵਰ੍ਹੇ) ਪੀਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲਦੇ- ਚਲਦੇ ਪੀਸ ਦੇ ਮਾਡਲ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ ਤਾਂ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜਰੂਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਝਾ? ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਪਾਵਰ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਉਥੋਂ ਸਹਿਜ ਫੈਲੇਗਾ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇੰਝ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਗਏ, ਇੰਝ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਆਪਣਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਮਤਲਬ ਖੁਦ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜਾਣਨਾ ਮਤਲਬ ਸਵਦਰਸ਼ਨ

ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਜਦੋਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਚੱਕਰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਭਾਨ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ - ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਚੱਕਰ ਹਨ! ਪਰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸਭ ਚੱਕਰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਿਕਲ ਗਏ 63 ਜਨਮ ਤਾਂ ਕਈ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਆਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਫਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਵੇਖ ਲਿਆ ਨਾ? ਕਈ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ, ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚਲੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਲਕੇ ਰਹੇਗੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੋਝ ਹੀ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉੱਚ ਉੱਡਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ? ਕਮਜ਼ੋਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਜੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪੰਖ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਏਗਾ, ਉੱਡਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਇਸਲਈ, ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਪੰਖ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਆਪੇ ਉੱਡਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਰਾਜਯੋਗੀ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ? ਸਾਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਹਿਜਯੋਗੀ, ਰਾਜਯੋਗੀ ਬਣ ਗਏ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਅਤੀਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਹਨ। ਹਠਯੋਗੀ ਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਡਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਾਪੀ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਆਪ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯੋਗੀ ਉੱਚਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਉੱਚਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਉਵੇਂ ਵੀ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਤਲਬ ਜਿਸ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਦੇਹਭਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੇਹਭਾਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਚੇ - ਅਜਿਹੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਮਤਲਬ ਰਾਜਯੋਗੀ ਬਣ ਗਏ। ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ। ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਪਰ ਲਗਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਅਤੇ ਮੈਂ, ਤੀਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਰਾਜਯੋਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ, ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ। ਹੱਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ - ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਨਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਨਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਅੱਛਾ।

"ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ"

ਸਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸੁਨਹਿਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਲਾਨ ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ, ਸਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ, ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ, ਡਾਇਮੰਡ ਮੇਰਨਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣ ਇਸ ਡਾਇਮੰਡ ਯੁਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਦੇ ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਇਮੰਡ ਮਾਰਨਿੰਗ। ਅੱਛਾ

ਵਰਦਾਨ:- ਰਹਿਮਦਿਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਵਾਰਾ ਅਪਕਾਰੀ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਭਵ ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਆਤਮਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਤੇਗੁਣੀ, ਭਾਵੇਂ ਤਮੇਗੁਣੀ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਮਤਲਬ ਅਪਕਾਰੀ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਵਸ਼ੀਕ੍ਰਿਤ ਹਨ, ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਜਾਂ ਸਨੇਹ ਆਏ, ਘ੍ਰਿਣਾ ਨਹੀਂ। ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਆਤਮਾ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੇਗੀ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਹੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਸਟੇਜ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਡ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਹੜੀ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਬੋਲਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਨੇ ਗੱਲਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਾ ਜਾਨਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:-** ਮਰਨਾ ਤੇਰੀ ਗਲੀ ਮੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ। ਵਧਾਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੋ ਗਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ 84 ਸਾਕਾਰੀ ਬਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਯਾਦ ਵੀ ਆਤਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਓ ਬਾਬਾ। ਹੈ ਦੇਵੇਂ ਬਾਬਾ। ਰਾਈਟ ਅੱਖਰ ਬਾਬਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਫਾਦਰ, ਉਹ ਵੀ ਫਾਦਰ। ਆਤਮਾ ਉਸ ਰੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਪੜੇ ਸਤੋਪਧਾਨ ਸਨ ਫਿਰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਤੋਂ ਸਿਲਵਰ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਆਈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸਿਲਵਰ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਫਿਰ ਕਾਪਰ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ 14 ਕੈਰੇਟ ਦਾ ਸੋਨਾ ਕੋਈ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਕਾਲੇ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਜੇ ਇਵੇਂ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਿਓਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ। ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਿਓਰ ਮਿਲੇ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ? ਨਹੀਂ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਇਹ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਵੱਲ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਹੇ ਬਾਬਾ। ਵੇਖੋ ਬਾਬਾ ਅੱਖਰ ਹੀ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਹੇ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਪਾਚੂ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ

ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਬਣਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਬਿਲਵਡ ਮੇਸੂ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਵੀਟ, ਸਵੀਟਰ, ਸਵੀਟੇਸਟ। ਹੁਣ ਸਵੀਟ ਕੌਣ ਹੈ? ਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਹਨ ਫਾਦਰ, ਜੋ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਟੀਚਰ। ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਮਰਤਬਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਨਾਲੇਜ ਇਜ਼ ਸੋਰਸ ਓਫ ਇਨਕਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾਲੇਜ। ਯੋਗ ਹੈ ਯਾਦ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਲੀਅਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਏਗਾ? ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਸਿਖਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਬਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਰਨਕਰਾਵਣਹਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਹੀ ਚੱਕਰ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ... ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਕੌਣ ਬਣਾਏ। ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਈਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰਲੀ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਹੈ। ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬ੍ਰਹਮਾ (ਦੇਵਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਆਕੇ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਰਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਹੋਠਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਤਤ੍ਵ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਉਹ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ। ਬਗੈਰ ਆਤਮਾ ਰੱਬ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼। ਨਾਲੇਜ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗੰਗਾ - ਜਮੁਨਾ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਮੁਨਾ ਦੇ ਕੰਠੇ ਤੇ ਖੇਲਪਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਫੁੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਫੁੱਲ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸੋਹਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਸਭ ਆਕੇ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਥੋੜੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਾਰਡਨ ਆਫ ਫਲਾਵਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਬੂਲਨਾਥ ਵੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਟਰ ਤੋਂ ਕੱਢ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦੇ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੇਕਿਕ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ। ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡਾ ਲੇਕਿਕ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

- ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਹੈਵਿਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਯੂਗਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ - ਚੋੜੀ ਉਮਰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਭਗਤੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਗਵਾਨ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਆਕੇ ਸੁਖੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਵੇਖੋ ਚੀਫ਼ ਮਿਨਿਸਟਰ, ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਦੇ ਬੰਗਲੇ ਕਿੰਨੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਗਾਵਾਂ ਆਦਿ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਅਜਿਹਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ (ਦੇਵਤਾ) ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹਿਲ ਵੀ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਨੀਚਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਜੜਤ ਦਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਝੂਲੇ ਆਦਿ ਸਭ ਬੈਗਰੀ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਰੁਦ੍ਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਰੁਦ੍ਰ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਯਗ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸੀ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦਿਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵੇਡ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬੈਠਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇੰਨੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਟੀਚਰ ਸਵਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਛਣਗੇ। ਲਾਊਡਸਪੀਕਰ ਤੇ ਰਿਸਪਾਂਡ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਣਗੇ ਇਸਲਈ ਥੋੜੇ - ਥੋੜੇ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਲੇਜ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸਭ ਦੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲਿਸਟ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਉਸ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਇਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਵਿਚਾਰੇ ਮੂੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵੇਡ ਸ਼ਿਵ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਹ ਹੈ ਸਾਕਾਰ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੈ ਦੋਨੋਂ ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵੇਡ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੱਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰਾ ਕੌਣ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਗਾਇਨ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਸ ਬਾਪ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਕਰ ਦਾ ਡਾਂਸ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਾਂਸ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਾਰਵਤੀਆਂ ਹੋ। ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਅਮਰਨਾਥ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ। ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਥੋੜੀ ਰਚਣਗੇ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਅੱਗ ਤੇ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਿੱਧੀ - ਸਿੱਧੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜਾਦੂਗਰੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਦੂਗਰ, ਰਤਨਾਗਰ, ਸੈਦਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚੇਤੰਨ ਹਨ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ, ਬੈਗਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਦੂ ਕਦੀ ਵੇਖਿਆ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਰੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜਨੇ ਹਨ।

2. ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੁਖਦਾਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਲਗਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣ ਅਵਿਯਕਤ ਵਤਨ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਡਦਾ ਪੰਛੀ ਭਵ: ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਵਿਮਾਨ ਨਾਲ ਅਵਿਯਕਤ ਵਤਨ ਜਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉੱਡਦਾ ਪੰਛੀ ਬਣੇ। ਬੁੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਲਗਾਵ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਹੋਗੇ। ਇਹ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਜਦ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਵੀ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰੇ। ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸੁਪਨਾ ਵੀ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਹ ਰੰਗ ਨਰਕ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸੁਪਨਾ ਵੀ ਨਾ ਆਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ - ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਸੱਤ ਦੀ ਸਭਿਅਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖੋ, ਰੋਜ਼ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਸਦਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਫਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੇਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਤਲਬ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਛੁਪਾਓ ਨਹੀਂ। ਛਿਪਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਵਰਗਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਮਾਨਾ ਸਮਝ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਸੌਖੀ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ! ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਵੀ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜੱਗੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਨੀਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਨੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਜਗਾਇਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਬਾਪ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ - ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਪੁਜੀਏ ਸੀ, ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੱਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਕਲੀਅਰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਭਗਤੀ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਈ। ਪਾਸਟ ਦੀ ਗੱਲ ਚਿੱਤਵੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੁਣ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ। ਰੋਜ਼ ਚਾਰਟ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ - ਕੀ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ? ਭੁੱਲ ਦੀ ਭਾਰੀ ਸੱਟ ਵੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰੈਕਟਰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ - ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਅਤੇ ਕਰੈਕਟਰ ਦਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦੈਵੀ ਕਰੈਕਟਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਭੁੱਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਇਹ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਈ? ਇਸਲਈ ਕਚਿਹਰੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਕੂਲ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਚਿਹਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕੁਝ - ਕੁਝ ਅਵਗਿਆਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਚਿਹਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਸਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਭੁੱਲਾਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਉਲਟਾ ਹੋਰ ਭੁੱਲ ਦਾ ਦੰਡ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੁੱਲ ਨਾ ਦੱਸਣ ਕਾਰਣ ਫਿਰ ਨਾਫ਼ਰਮਾਨਬਰਦਾਰ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਬੇਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਰਜਨ ਵੱਖ - ਵੱਖ

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਜੇਕਰ ਬਿਮਾਰੀ ਛੁਪਾਓਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਵਧਾਨ। ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ। ਪਦਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨੌਚੁਰਲ ਦੈਵੀ ਚਲਣ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਰ - ਬਾਰ ਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਜਾਸਤੀ ਭੁੱਲ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਉਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਰਾਜਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਐਕੁਰੇਟ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ। ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਵੀ ਹੈ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹਨ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਕੀ ਹੈ? ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਪੇਂਡੀ ਉਤਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੇਂਡੀ ਦਾ ਰਾਜ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਮਝਕੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਵੱਡਾ ਟੀਚਰ, ਵੱਡਾ ਸਰਜਨ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਤੇ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਨਿਰਮੇਹੀ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਇਹ ਤੇ ਖਤਮ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਵ ਜਾਂ ਆਸਕਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਕੀ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜੱਗੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਕਮਾਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਤੇ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ, ਕੰਮਕਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਕਲਯੁਗ ਤੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸਵਰਗ - ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਵੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕੋਈ ਤੇ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹੋ ਮੈਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਅਤੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਓਰ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਹੀ ਪਿਓਰ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਫਿਰ ਵੀ

ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮੈਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਰਤਬਾ ਹੈ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੱਥਾ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਹੋਪਲੇਸ ਜੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤਿਇੱਕੀਏ ਸੁਖ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਗੁਲਾਮ ਬਣੇ ਹੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ, ਮੈਂ ਗੁਲਾਮ ਤੇਰਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੀਚ ਕਹਿਣਾ, ਛੋਟਾ ਹੋਕੇ ਚਲਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਬੱਚਾ - ਬੱਚਾ ਕਹਿ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਬਰਸਾਤ ਕਿਵੇਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਅਵੱਗਿਆ ਨਾ ਕਰੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਾ ਬਣੋ। ਮੁਫਤ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਕਰ ਲਵੋਗੇ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਦੁੰਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਛੱਪਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਛਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਲਿਟ੍ਰੇਚਰ ਛਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਭੇਜ ਦੇਵੋ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਲਾਈਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖਰਚੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਬਹੁਤ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੈਸਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਕੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ। ਘਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਯਗ ਦੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤੇਬਾ - ਤੇਬਾ, ਅਜਿਹੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਯਗ ਦੀ ਚੋਰੀ! ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਮਹਾਨ ਪਾਪ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਿੰਨੀ ਨੀਚ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਕਰੋਗੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨੈਕਰ ਬਣਨਗੇ। ਸਰਵੈਂਟ ਬਿਗਰ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗੀ! ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰੇ ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਿਸਪਾਂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚਲਣ ਤੋਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਵਗੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਤਾਂਬੇ ਵਰਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬੰਬ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਝ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਲਿਖ ਦੇਵੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਮਾਫ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸੋ ਗੁਣਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸੋ ਗੁਣਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਵੋ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਸਾਲਿਮ (ਚੰਗੀ) ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਵੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਝੱਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ

ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਸਾਲਿਮ (ਚੰਗੀ) ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਵੱਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬੰਬ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ, ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
2. ਦਿਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਆਸਕਤੀ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਅਤੇ ਨਿਰਮੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਅਵਿਅਕਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਅਵਿਅਕਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਖਸ਼ਾਤਮੂਰਤ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਵੇਂ ਸਵੇਰੇ ਤੋਂ ਰਾਤ ਤੱਕ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਰਹਾਂਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਵਿਚ - ਵਿਚ ਦੋ - ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਦੇ ਲਈ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਨੂੰ ਸਟੋਪ ਕਰ ਲਵੋ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਹੇ ਆਪਣਾ ਅਵਿਅਕਤ ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਅਜਿਹਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਣ, ਇਸ ਨਾਲ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਵਿਅਕਤ ਰਹੇਗਾ। ਅਨੇਕਾਪਨ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਮੂਰਤ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਪੂਰਨ ਸੱਤ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਮੁਖੜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** 1. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਨ ਦੇਵਤਾ ਮਿਸਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। 2. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਆਸੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਚੜੇ ਦਾ ਮੰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। 3. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਗਾਲੀ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 4. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਖੜਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਉੱਪਰ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਰਲੀ ਮਾਨਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ! ਸਿਰਫ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਣਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਫਕੀਰ ਲੋਕੀ ਵੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਾਦੂ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮੁਰਲੀ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਨਾਲ। ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ, ਜਦੋਂਕਿ ਦੇਵਤਾ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ- ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਏ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਦੇਵਤਾ ਮਿਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘੱਟ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲੇ ਦੀ ਚਲਨ ਮਿਕਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਉਹ ਬੱਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਾਲੀ ਦੇਣਾ, ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਮੰਥਨ ਹੋਵੇਗਾ? ਆਸੂਰੀ ਵਿਚਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਚੜਾ ਹੀ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ? ਜੇ ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੱਟ ਦਰਜਾ ਪਾ ਲਵੋਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ - ਚੰਗੀਆਂ - ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਜਦਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕੱਢੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ ਇਹ ਘੱਟ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹੈ।

ਬੋਲਚਾਲ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਤੋਂ ਝੱਟ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਮੁੱਖਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਤਨ ਕੱਢੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੇਖੇ ਕਿੰਨੇ ਹਰਸਿਤਮੁੱਖ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਸੀ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਰਤਨ ਹੀ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 9 ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਕੋਈ ਹੀਰਿਆਂ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲੋਕ ਫਿਰ ਇਹ ਰਤਨ ਸਮਝ ਅੰਗੂਠੀਆਂ ਆਦਿ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਤਨ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੁੱਟ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਕੋਈ ਲੁੱਟ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਲ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਾਲ - ਲਾਲ ਤਾਂਬੇ ਵਰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਕਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਹੀ ਬਹੁਤ ਧਨ ਪਾਉਣ ਦੀ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਰਤਨ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਹਾਂ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਕੇ ਵੱਡੀ ਪੇਂਜ਼ੀਸ਼ਨ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੰਮ ਆਈ, ਨਾ ਕਿ ਪੈਸਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਧਨ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਧਨ, ਫਿਰ ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਧਨ। ਹੈ ਦੇਨੋਂ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਲਪਕਾਲ ਸ਼ਣਭੰਗੁਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਵੇ। ਉੱਥੇ ਧਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਅਕੀਚਾਰ (ਅਥਾਹ) ਧਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਬਹੁਤ ਸੀ ਫਿਰ ਜਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਮਤਲਬ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸੀ, ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਆਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਆਦਿ ਨੇ ਧਨ ਲੁੱਟਿਆ। ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਸੀ! ਅੱਜ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਧਨਵਾਨ ਕੋਈ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ (ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਵੇਖੋ ਮਨੁੱਖ ਕਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਗਰੀਬਾਂ ਤੋਂ ਸਾਹੁਕਾਰ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਸਾਹੁਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੰਕਾਰ ਆਦਿ ਮਿੱਟ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਧਨ - ਦੌਲਤ, ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਤ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡੋ। ਆਤਮਾ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹੁਕਾਰੀ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਨਵੇਂ ਸਿਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਧਨ ਕਮਾਉਣ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਹੁਕਾਰ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪਾਸਟ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕਾਲੇਜ - ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਦਿ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਹੀ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਹੁਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਕਰਮਾਂ ਦਾ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਮਵੰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਰਾਵਣਵੰਸ਼ੀ ਦੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਉਹ ਰਾਵਣ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਧਮ ਤੋਂ ਅਧਮ ਦਾ ਵੀ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਇੱਕਦਮ ਚੱਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਅਧਮ ਤੋਂ ਅਧਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਦਾ ਵੀ ਬਾਪ ਉੱਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧਮ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਬਾਪ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅਧਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਧਮਪਣਾ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਧਮਪਣਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ -

ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨੱਕ ਕੰਨ ਆਦਿ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ! ਪਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਸੁੰਦਰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਚੱਕਰ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੂ ਬਣ ਪੈਂਦੇ, ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਟਾਪਿਕ ਤੇ ਇਹ - ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਲਾਸ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਸਮਝ ਜਾਵੇ। ਕਿਸਮਤ ਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਝੱਟ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਣਗੇ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਮੀਦ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਸਮਝਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਉਮੀਦ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ! ਉਮੀਦ ਰੱਖਣਾ ਮਾਨਾ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ। ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਅਧਮ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਜ਼ਿਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਗੇ। ਜਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਚਲੇ ਜਾਓ? ਜਰੂਰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਇੰਨੇ ਦਿਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਏ? ਕਹਿਣਗੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸੀ ਪਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਾਰਨ ਅਤੇ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਗੈਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ, ਪਾਰਸੀ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਲੇ ਬੋਲੇ ਅਲਫ਼ ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਉੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਗਲੀ ਨਾਲ ਅਲਫ਼ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ! ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਬੱਚੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਲਫ਼ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਆਪ ਉਸ ਨਵੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਆਕੇ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਅਤੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਸ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹੈ ਨਾ! ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਔਲਾਦ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਨਾਦਿ ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਐਂਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੁੰਡੇ ਹਨ ਕਿ ਫਿਰ ਬਣਨਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਕਦ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਪੁਲਕ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਗਪੋੜਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੁਲਕ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਹੀ ਇਮਰਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਰਾ ਸਾਗਰ ਸਿਆਹੀ (ਮਸ) ਬਣਾਓ... ਤਾਂ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਹਰਸ਼ਿਤਮੁੱਖ ਮੁਖੜੇ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੀ ਸੁਣਨੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣੇ

ਹਨ। ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਈ ਰਹੇ। ਆਸੂਰੀ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥੱਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਮੀਦ ਰੱਖ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਉਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਨੇਹ ਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦੇ ਰਿਸਪਾਂਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਨੇਹਯੁਕਤ ਅਤੇ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹਨ ਉਹ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਆਪੇ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਜੈ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਸਾਡਾ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵਿਚਲਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣੀ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਤਮਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪਰ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਕਰਮ ਉੱਥੇ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਜਾਂ ਪਾਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੇ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਹੋਇਆ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਜੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਸਭ ਆਪਣਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਰੂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ, ਵਿਕਾਰੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਰਾਵਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰ ਇਸਤਰੀ ਵਿੱਚ, 5 ਵਿਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਵਿੱਚ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸਿੰਪਲ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਸਮਝਾਓ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਹਾਂ। ਪੁੱਛੋ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ? ਲਿਖੋ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਸੋਲਸ ਦਾ ਉਹ ਹੈ ਸੁਪਰੀਮ ਸੋਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਕਾ - ਪੱਕਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਆਦਿ ਪਹਿਲੇ ਨਿਕਲ ਜਾਏ। ਅਲਫ਼ ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਬੋਲੋ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੈਠ ਲਿਖੋ। ਅੱਗੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਪਰਮਪਿਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਨਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਾਓ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਉਹ ਬਾਪ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਏਜ਼ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਟੀਚਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਅਨਾਦਿ, ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਪਵੇ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਪਾਸਟ ਹੋਏ, ਨੇਟ ਕਰੋ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੂਰਗ ਅਤੇ ਸੈਮੀ ਸੂਰਗ। ਜਿੱਥੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ 16 ਕਲਾ, ਉਹ 14 ਕਲਾ। ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੂਰਗ, ਹੈਵਨ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ... ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਫਿਰ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ- ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦਾ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਅਧਾਕਲਪ, ਦੋ ਯੁਗ ਪਾਸਟ ਹੋਏ ਫਿਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ

ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਦੇਵਤਾ ਵਾਸ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਸਿਸਟਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੈ, ਓਰਲੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਟੀਚਰ ਬਣ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਆਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਚੇਤੰਨ ਹਾਂ, ਸੱਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਮਰ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਸਤ੍ਹੇ, ਰਜੇ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਾਵਨ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ, ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਪਾਸਟ ਦੇ ਕਰਮ ਅਤੇ ਵਿਕਰਮ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਖਰ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ। ਜਿੱਥੇ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਬਾਬਾ ਦੇਨੋਂ ਤਰਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਤਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਜੱਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਪਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 3 ਫਾਉਟੇਨ ਹਨ। ਝਾੜ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਬੀਜ ਫਲਾਣੇ ਝਾੜ ਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਅਧਾਕਲਪ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾਵਾਸੀ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਦਵਾਪਰਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਟ੍ਰਿਪੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਅਧਾਕਲਪ ਚੱਲਿਆ। ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਪਾਲਬੱਧ ਭੋਗੀ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਪਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਹਾਂ - ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਬੋਲੇ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਜਾਓ। ਕੋਈ ਸ਼ੰਕਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣਾ। ਜੇ ਗੱਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਉਹ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਪੁੱਛਣਗੇ ਫਿਰ ਕੀ?

ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੋਟ ਕਰੋ ਫਿਰ ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਟੀਚਰ ਇਵੇਂ (ਨਿਬੰਧ) ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਕਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੋ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਓ। ਬਾਪ - ਟੀਚਰ ਦਾ ਕਰੁਵਜ ਸਮਝਾਕੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਮਝਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਸੋਨਾ ਉਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਜੇਵਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। 24 ਕੈਰੇਟ ਦਾ ਸੋਨਾ ਉਠਾਉਣਗੇ, ਖਾਦ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਗੇ। ਅਲਾਏ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ 24 ਕੈਰੇਟ ਪੱਕੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ ਮਤਲਬ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਂ ਹੈ ਇਨਕਾਰਪੈਰੀਯਲ ਵਰਲਡ, ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਵਰਲਡ। ਦੇਨੋਂ ਦਾ ਇਹ ਮੇਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਉਹ ਚੇਤਨ ਸੱਤ - ਚਿੱਤ - ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜਰੂਰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਪੂਰਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਤੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਗੋਲਡਨ ਤੋਂ ਸਿਲਵਰ, ਕਾਪਰ, ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਇਰਨ ਤੋਂ ਗੋਲਡਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਲਯੁਗੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੰਖਰ ਐਕੁਰੇਟ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸੁਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਕੁਲ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਰਹਿਵਾਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਾਮ, ਰੂਪ ਦੇਸ਼, ਕਲ ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੀਚਰਸ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਛੋਟਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਿਕਸ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੀਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਸ ਦੂਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਨਾਮ ਆਦਿ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਮੇਂ, ਫੀਚਰਸ, ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਆਦਿ ਸਭ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਨਾਮ, ਯੁਗ ਦਾ ਨਾਮ ਸਭ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਸੱਤ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਸੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ, ਬਾਪ - ਟੀਚਰ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਕਰਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ। ਅਸੀਂ ਇਨਕਾਪੇਰੀਅਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ। ਪਾਰ੍ਧਾਰੀ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਾਰ੍ਧੂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ। ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਪਾਈਏ। ਮੇਖਸ਼ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹੇ ਇਹ ਪਾਰਟ ਆਉਣ - ਜਾਣ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਮੇਖਸ਼ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ। ਇਹ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਭ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਏਗਾ। ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਦੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ, ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਦੇ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵੀ ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ

ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. 24 ਕੈਰੇਟ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ ਦੀ ਗੂੜੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਮੇਂ ਤੇ ਹਰ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਨੁਭਵ। ਜੇ ਇੱਕ ਵੀ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਾ ਕਦੀ ਵਿਘਨ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। ਹਰ ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨੇ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਗੁਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਓ। ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਲਾਕਰ ਵਿੱਚ ਖਜਾਨੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਵੋ, ਯੂਜ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਜਯੀ ਬਣ ਸਕੋਗੇ ਅਤੇ ਵਾਹ ਰੇ ਮੈਂ ਦਾ ਗੀਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਾਜ਼ੁਕਪਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਕਲਪ ਰਚਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਜਿਸ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਖੁਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਲਿਫਟ ਦੀ ਕੀ ਕਮਾਲ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਲਿਫਟ ਨਾਲ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੀਤੀ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਕਮਾਲ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਭ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਤ - ਚਿਤ - ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਹੋਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ, ਦੁੱਖ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਦੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਹਨ। ਭਗਤ ਲੋਕੀ ਤੀਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਟਾਈਮ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੰਨਾ ਟਾਈਮ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿ ਛੀ - ਛੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਬਦਰੀਨਾਥ, ਕਦੀ ਕਾਸ਼ੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਤੀਰਥ ਦਾ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬਨਾਰਸ ਦਾ ਤੀਰਥ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ, ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ। ਕਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਲਾਇੰਡਫੇਥ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਬਣਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੀ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੀ ਫਿਰ ਸੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਉਪਾਏ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਵੀ ਉਪਾਏ ਹੈ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਕਿੱਥੇ? ਕਹਿਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ (ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਦਿਉ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਕੌਣ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੋ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਨੇ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵੀ ਇੰਨਾ

ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਿਛਾੜੀ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕ ਕਿੰਨਾ ਸੁਖੀ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕਮਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੋ, ਦੋ ਤੋਂ ਚਾਰ... ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ - ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਅਡੋਪਟਿਡ ਸੰਤਾਨ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸੀ ਨਾ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਵਿਧੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਸੂਰਜਵੰਸੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸੀ ਦੇਵਤੇ, ਉਤਨੇ ਸਭ ਬਣਨ ਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੰਤਾਨ ਕਿੰਨੀ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਫਿਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬੂਟਾ (ਤਨਾ) ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਟਿਊਬਸ (ਟਾਹਣੀਆਂ) ਨਿਕਲੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਕਿਵੇਂ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂਕਿ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਸੀ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਬਾਦ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਜਾਸਤੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ - ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਬਾ। ਹਾਂ ਬੱਚਿਓ, ਸੁਣਿਆ। ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ, ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ, ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜਾ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਫਾਲੋਅਰਸ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਗੋਪੀਚੰਦ ਰਾਜਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਘਰਬਾਰ ਕਿਉਂ ਛੱਡਦੇ ਹੋ? ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਕੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਅਸ਼ਟਾਵਕਰ ਗੀਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਆਇਆ, ਬੇਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇ। ਢਿੰਡੇਰਾ ਪਿਟਵਾਇਆ। ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਵਾਂਗੇ, ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਵੱਡਰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਬਾਪ ਸੀ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਸਭ ਦੀ ਰੱਸੀ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਸਭ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸੇ ਜਾਓ। ਸਭ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਈ ਜਾਦੂ ਸਮਝਣ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਸੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਖੇਡ। ਬਾਪ ਜਾਦੂਗਰ, ਸੈਦਾਗਰ, ਰਤਨਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਧੋਬੀ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਨਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਹੇ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ... ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਆਓ ਵੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਨਰਕ ਰਾਵਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਡਰਾਮਾ। ਮੈਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ ਜਗਨਨਾਥਪੁਰੀ ਵਿੱਚ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਹੁਣ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੈਠਾ ਹੈ,

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ? ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੀ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਆਬੂ ਸਰਵ ਤੀਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਤੀਰਥ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੀਰਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਰਵ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੋਕੇ ਫਿਰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਯਾਦਗਾਰ, ਇਹ ਹੈ ਚੇਤੰਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸੂਰਗ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜ਼। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸਭ ਪੱਥਰਬੁਧੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫਿਰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇ ਤਾਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਮੁੱਖ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸਭ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੋ। 63 ਜਨਮ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਮਰਨਾ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੂਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਸ਼ੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੇ। ਮੈਂ ਜੋ ਕਹਾਂ ਉਹ ਸੁਣੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੱਥਰਬੁਧੀ ਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਰੀ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਜਿੰਨ ਹੋ। ਜਿੰਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ - ਉਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਕੰਮ ਦਿਉ, ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਚੰਗਾ ਸੀੜੀ ਉੱਤਰੋ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹੋ। ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਸੀ ਜੇ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਤਾਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਸੀੜੀ ਬਣਾਈ! ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਖੇਡ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਲਿਫਟ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਤਾਂ ਲਿਫਟ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਹਿਸਤੇ - ਆਹਿਸਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਗੇ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਜਦੋਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ। ਪਰ ਕਾਮੇਸ਼ੁ, ਕ੍ਰੋਧੇਸ਼ੁ ਵੀ ਹਨ ਨਾ। ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਵੇਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਹੀ

ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਸੱਚੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਕਾਂਤਵਾਸੀ ਭਵ:

ਜੱਦ ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮਿਲੇ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਵੀ, ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਾਉਂਦੇ, ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਵੀ ਇਸ ਦੇਹ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਭਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸਟੇਜ ਹਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏਗਾ ਉਹ ਇਸੇ ਸਟੇਜ ਵਿੱਚ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਵਿਕਲਪ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਆਤਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਯੋਗਯੁਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਿਵਾਲਾ ਕੱਡ ਦੇਵੇਗੀ, ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਵਿਕਰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ? ਯਗ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਕੌਣ ਹੈ।
- ਉੱਤਰ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਵਿਕਰਮ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਿਥਿਆ ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੇ ਮੁਰਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਅਜਿਹੀ ਗਫ਼ਲਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਲਗਾ ਵਰਥ ਨਾਟ ਪੇਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਯਗ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਝਰਮੁਈ ਝਰਮੁਈ (ਪਰਚਿੰਤਨ) ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਆਦਤ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਜਰੂਰ ਬੈਠਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪਧਾਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਤੋ - ਰਜੇ - ਤੁਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੋ ਪਰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ- ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ। ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਗਿਆਨ, ਨਾ ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਕਾਈਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਾਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਾਈਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਮਾਇਆ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇਗੀ। ਧਿਆਨ ਦੀ ਤੇ ਕਦੇ ਇੱਛਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਧਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਮੰਗੇ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰ ਉਲਟਾ ਰਸਤਾ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਗੱਜ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਹ ਨੇ ਖਾਇਆ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ, ਭੋਗ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਈਦੇ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਮਾਇਆਵੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਡੀ. ਟੀ. ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਡੈਵਿਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਖਬਰਦਾਰੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਕੰਟਰੋਲ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਕਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋ। ਇੱਕਦਮ ਥੱਲੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲੋ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਲ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜੇ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਬਗ਼ੈਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਡਿਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਸ਼ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੱਚੀਆਂ ਟਰਸਟਵਰਦੀ (ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ) ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਲਸ਼ ਮਾਤਾਵਾਂ ਤੇ

ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਜੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾਏ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦੋਨੋਂ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਪੁਰਸ਼ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਹਾਰ ਖਾਏ ਚਲੇ ਗਏ, ਗੋਇਆ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪੁਰਾ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਜਬਰਦਸਤੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ? ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਥੱਲੇ ਆਕੇ ਡਿੱਗੇ ਹਨ! ਇੱਥੇ ਵੀ ਉੱਚ ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਦੱਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ 5 - 7 ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਾ ਸਕਣ, ਦਿਵਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਮਹਾਰਾਜੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦਿਵਲੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਖਬਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਇਕਦਮ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਤੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਰੱਖੋ - ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੀ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਲਿੰਕ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਲਿੰਕ ਟੁੱਟ ਜਾਏ ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਆ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਿਉਂ ਤੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿੰਕ ਜੋੜਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਆਕੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ। ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਫਿਰ ਅੱਜ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਡਿੱਗ ਪਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਯਾਦ ਆਈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਦਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਲਗਾਓ ਸ੍ਰਵਗ ਨਾਲ, ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ। ਅੱਛਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਭਲਾ ਯਾਦ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਰਨ? ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ - ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ, ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸ੍ਰਵਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਆਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟਾ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਟਰਨ ਜਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਰਪੀਟ ਮਾਨਾ ਨਰਕ ਤੋਂ ਸਵਰਗ, ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਨਰਕ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਇੱਥੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੋ। ਇਸੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਇਹ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸੰਖ ਵਜਾਉਣ। ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਚਤੁਰਭੁਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਦੇਵਤਾ ਕਲ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਡਿਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਡੀ. ਟੀ. ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਡੇਵਿਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵਿਚਾਰੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕਰਵਾਏ ਫਿਰ ਵੀ ਕਦੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੀਏ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਜੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਜ਼ਰੂਰ। ਫਿਰ ਪਦਵੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪਾਉਣ ਪਰੰਤੂ ਆਉਂਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਵੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਕੇ ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪਾ ਲੈਣਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਸਵਰਗ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਦਵੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਫੀਲਿੰਗ ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਮੈਂ ਨੈਕਰ ਹਾਂ, ਮੇਹਤਰ ਹਾਂ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਵਿਕਰਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਹੋਈ ਹੈ? ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਣੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣੀ? ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਪਤੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਦਮਪਤੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਦਮਪਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਦਰਜੇ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਵੇਖੋ ਦਰਜੇ ਕਿੰਨੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਠਾਠ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਸਭ ਹੱਥ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੰਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੱਥ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਖੁਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ। ਹੱਥ ਉਠਾਉਣਾ ਸੋਖਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਗ਼ਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਖੁਦ ਆਪਣਾ ਅਕਲਿਆਣ ਕਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹੋ। ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ? ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਸਭ ਗਿਆਨ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇਵੇਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਯਾਦ ਵੀ ਹੋਈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ, ਨਾਲੇਜ਼ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕੀ! ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਹਿਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਮੈਂ ਜਿਵੇਂ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਮੈਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਡਿਗਉਣ ਦੇ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਮਿਥਿਆ ਹੱਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਝੱਟ ਵਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਿਕਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਫ਼ਲਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਲਗਾ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੇਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। , ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੱਕਾਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਵਿਕਰਮ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਮੇਟੀ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈਡ ਇੱਕ - ਦੋ ਫੀਮੇਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਤੇ ਕੰਮ ਹੋਵੇ। ਕਲਸ਼ ਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੁਰ ਵੀ ਬੈਠ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਕਿਧਰੇ ਯਗ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਝਰਮੁਈ ਝਰਮੁਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਿਪੋਟ ਕਰੋ। ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਲਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਬਣ ਸਕਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਾਚਾਰ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਨੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ - ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਦੀ ਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਸਭ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਉਲਟਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਸਭ ਦੇ ਤਖਤ ਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਏਕਜ ਭੁੱਲ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗਾਲਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਦਾ ਯਦਾਹਿ... ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਤੇ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਟਾਈਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਭੁੱਖਾ ਤੇ ਕੋਈ ਮਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਤਨਾ

ਭਾਗਿਆ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਵੈਰਾਗ। ਵੈਰਾਗ ਮਾਨਾ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਡੀਟੈਚ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ !

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਕੰਟਰੋਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਕਾਈਦੇ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਾ ਹੋਵੇ।

2. ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਿੰਕ ਜੋੜਨੀ ਹੈ ਇਸ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ - ਜੋ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਸਭ ਕਰਨਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਮਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਸਰੰਡਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਭਵ:

ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਵਮਾਨ ਹੈ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਅਫੀਸਰ ਜਾਂ ਰਾਜਾ ਜਦੋਂ ਸਵਮਾਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਵਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਖੁਦ ਸੀਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਆਰਡਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਨੇਗਾ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਬਣ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਵਮਾਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈੱਟ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਸਰੰਡਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਾਖਸ਼ੀਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੇ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਲਵਲੀਨ ਆਤਮਾ ਹਨ।

"ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ - ਬਾਪ ਨਾਲ ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਜੀਵਨ"

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਨੇਕ ਕਲਪਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਫਿਰ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਲੇਕਿਕ ਅਵਿਅਕਤ ਮਿਲਣ ਭਵਿੱਖ ਸਵਰਨ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੁਗ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਯੁਗ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਮਤਲਬ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਯੁਗ। ਅਜਿਹੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸ੍ਵਸਥ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰਧਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਸ੍ਵਸਥ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਹਨ? ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਲੰਬੀ ਲਿਸਟ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗੀ। ਇੰਨੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਗਤ ਵੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਮਤਲਬ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਸੁੱਧ - ਬੁੱਧ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਲਵਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਅਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਖੁਦ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਲਵਲੀਨ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਖੇਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਅੰਚਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭੂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋਚੋ, ਜਦੋਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਅਲੇਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ, ਵਰਦਾਤਾ ਵਿਧਾਤਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ।

ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਚੱਲੋ। ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਉਵੇਂ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਇਮਰਜ (ਪ੍ਰਤੱਖ) ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ - ਮਾਸਟਰ ਵਰਦਾਤਾ ਬਣ ਵਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਸ੍ਵਸਥ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਡਾਇਰੈਕਟ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦਵਾਰਾ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਸ੍ਵਸਥ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੋ। ਵਰਦਾਨੀ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਵਰਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਮਾਸਟਰ ਵਰਦਾਨੀ ਬਣ ਖੁਦ ਵੀ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਹੋ। - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹਾਂ ਹੀ। ਲੇਕਿਨ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਿਚਿੱਤਰ ਖੁਸ਼ੀ, ਵਿਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਦੈਵ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਗੀਤ ਆਪੇ ਹੀ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹੇਗਾ - "ਪਾਉਣਾ ਸੀ ਸੇ ਪਾ ਲਿਆ..."। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਜਾਵੋ। ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਗੋਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ (ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜੀਵਨ) ਮਤਲਬ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾਂ, ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਸਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੇਕਿਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅਸੀਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ

ਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਕੇ ਫਿਰ ਸੁਣੇ, ਤਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝਾ?

ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਵੇਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਬਣਦੇ ਚੱਲੇ - ਕਦੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਖਾ ਜਾਂ ਸਾਥੀ ਰੂਪ ਦਾ, ਕਦੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਰੂਪ ਦਾ, ਕਦੇ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾ ਮੁਰਬੀ ਬੱਚਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਹੱਕਦਾਰ, ਪਹਿਲਾ ਵਾਰਿਸ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲਾਇਕ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਕੁਲ ਦੀਪਕ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ! ਜਿਸ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਬੱਚਾ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਬਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਉਸਦੇ ਕਿੰਨੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ! ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਤੋਂ ਜਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਜਾਂ ਉਦਾਸ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸੁੰਦਰ ਬੱਚੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਖੇਡੇ, ਸਖਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੇਡੇ। ਕਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸੇ ਜਾਵੇ, ਸਮਾ ਜਾਵੇ। ਕਦੇ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਤੋਂ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਬੰਧ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਸਦਾ ਸਾਥ ਖੁਦ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਸਦਾ ਹੀ ਅਮੁੱਲ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਹੋਰ ਗੱਲ - ਕਿ ਇੰਨੇ ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹੇ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋਗੇ ਜੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੀ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਲੋਕਿਕ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਹਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ - ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ! ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਵੀ ਚਲਦੀ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਯੋਗ ਨਿੰਦਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਯੋਗਨਿੰਦਾ ਹੈ। ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਣ ਮਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਹੈ ਮਿਲਣ। ਯੋਗਨਿੰਦਾ ਮਤਲਬ ਅਸਰੀਰੀ - ਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਭਗਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਗਿਣ - ਗਿਣ ਕੇ ਹਿਸਾਬ ਪੂਰਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬੜੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜਨਮ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਾਸ - ਸਵਾਸ ਸਿਮਰੋ। ਭਗਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਫੁਰਸਤ ਹੈ? ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਹੈ! ਇਸੇ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜ, ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ, ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਹੀ ਲਾਸ਼ੁ ਪੇਪਰ ਮਾਲਾ ਦੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਣਕੇ ਬਣਾਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਯੋਗਨਿੰਦਾ ਤੱਕ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਕੁਵਸ਼ਚਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਰਮਣੀਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਸੰਦੀ 'ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੋਵੇ' ਇਹ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਬੰਧ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਬਾਪ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਵਨ - ਸਾਥੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੇ ਵੀ ਜੀਵਨ ਅਧੂਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਅਧੂਰਾ ਜੀਵਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਜੀਵਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਸ੍ਵ ਸੰਬੰਧ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਪੰਨ ਜੀਵਨ ਹੈ! ਇੱਕ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਉਸ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ

ਲਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਸਖਾ ਜਾਂ ਸਖੀ ਅਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਤੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾ। ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਛੋਟਾ ਜਾਂ ਹਲਕਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਮਿਕਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 'ਸ੍ਰਵ' ਸ਼ਬਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਥਾਸਕਤੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ 'ਸ੍ਰਵ' ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸ੍ਰਵ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ 2 ਕਲਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਇਸਲਈ, ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰਵ ਸਮ੍ਰਿਤੀ -ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਸਮਝਾ? ਜਦੋਂ ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਫ਼ਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਫ਼ਰੀਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਜਿਹੀ ਗੋਲਡਨ ਆਫ਼ਰ ਸਿਵਾਏ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੇ, ਨਾ ਕਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਬਾਪ ਵੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਬਣੇ - ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਹੈ ਨਾ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ? ਮਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮੌਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਲੈਕਿਕ ਮੌਜ਼ ਮਨਾਓ। ਮਜ਼ੇ ਦੀ ਜੀਵਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ।

ਅੱਜ ਦਿੱਲੀ ਦਰਬਾਰ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ - ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੌਣ ਹੋ? ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦਿੱਲੀ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੀ ਦਿਲ ਹੈ, ਦੂਸਰਾ - ਗੱਦੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਰਹੇਗਾ? ਦਿਲਾਰਾਮ। ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਮਤਲਬ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਦਿਲਾਰਾਮ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦਿਲਾਰਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਰਹੇਗੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ? ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਰਾਮ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ। ਅਜਿਹੇ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ, ਗੋਲਡਨ ਤੋਂ ਵੀ ਡਾਇਮੰਡ ਚਾਂਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹੋ! ਅੱਛਾ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਾਧਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਮ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਕੰਮ ਹੈ! ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਮੰਗ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। "ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਨੇਹ, ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਸੁਖਮਈ ਸੰਸਾਰ"। ਇਹ ਤਾਂ ਲੰਬਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਮੰਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕੰਮ ਵੀ ਉਮੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸੋਹਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਿੱਲਣ ਦਾ ਅਤੇ ਪਰਦਾ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਣਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ - ਜਿਵੇਂ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਸਹਿਜ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਨਿਮਿਤ ਮਾਤਰ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾ ਕੇ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਦੰਬਾ ਦਾ ਸਲੋਗਨ ਯਾਦ ਹੈ - ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਸਲੋਗਨ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਖੁਦ ਨੇੜੇ ਆਕੇ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਮ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਾਏ ਨੇੜੇ ਲਿਆਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੇ ਬਾਦ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਟੇਜ ਤੇ ਹਰ ਵਰਗ ਵਾਲਾ ਪਾਰਧਾਰੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਵਰਗ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵੈਰਾਇਟੀ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਰੂਪ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਰਗ ਰਹਿ ਨਾ ਜਾਵੇ ਜੇ ਉਲਾਹਣਾ ਦੇਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਇਸ ਲਈ, ਨੇਤਾ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਝੁਗੀ - ਝੋਪੜੀ ਤੱਕ ਵਰਗ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਭ ਤੋਂ ਟਾਪ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਵੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਰਗ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੈ! ਇਹ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਂਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਬਿਮਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ;

ਅਨਪੜ੍ਹ, ਅਨਪੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਮਨਸਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਨਾਲ ਸੁਖ ਦੀ ਵਿੱਤੀ, ਸੁਖਮਈ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸੁਖਮਈ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਓ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ 10 - 10 ਮਿੰਟ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਉਂਗਲੀ ਤਾਂ ਦੇਵੇਗੇ ਨਾ? ਕਿੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਘਰ ਬੈਠੇ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲੇਗਾ। ਅੱਛਾ।

ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਲਗਨ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦਿਖਾਵੇਂ। ਸ਼ੁਰੂ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਲਾਨਜ਼ ਵੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਵੀ ਉਮੰਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਵੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਮੰਗ ਨੂੰ ਉਮੰਗ, ਉਤਸਾਹ ਨੂੰ ਉਤਸਾਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮਿਲਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਖੂਬ ਧੂਮਧਾਮ ਨਾਲ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਵੇ। ਜੇ ਵੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਹੋਰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ, ਸ੍ਵੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾਵਾਂ - ਸੁਭ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਅੱਛਾ।

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਸਦਾ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਸ੍ਵੈ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਜੇ ਦੀ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਅਤਿ - ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਇੱਕ ਦਾ ਸੈਗੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਭਵ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੀ ਇੱਕ ਦਾ ਸੈਗੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵੈਸ਼ਕਤੀ ਮਾਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਦਾ, ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਬੀਜ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫਲ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਫਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਫਲ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਅਤੇ ਸੀਰਤ ਤੋਂ ਪਿਓਰਟੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸਨੈਲਿਟੀ ਜਾਂ ਰਾਇਲਟੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ।

ਸੂਚਨਾ ਅੱਜ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਇਤਵਾਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਹੈ, ਸ਼ਾਮ 6.30 ਤੋਂ 7.30 ਵਜੇ ਸਾਰੇ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸੰਪੰਨ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਸਹਿਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸ੍ਵੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਾਈਬਰੇਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।

"18 ਜਨਵਰੀ, ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਦੇ ਪੁੰਨ ਸਮਿਤੀ ਦਿਵਸ ਤੇ ਸਵੇਰੇ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ - ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਕਿਆ "

" ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁੱਲੇ - ਚੁੱਕੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ "

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੇਹਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਟਾਵਰ ਆਫ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਟਾਵਰ ਆਫ ਸੁੱਖ। ਟਾਵਰ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਟਾਵਰ ਆਫ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਵੀ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਘਰ। ਇਹ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਟੇਵ (ਆਦਤ) ਪਾ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖ ਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਂਵੀਰ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਂਵੀਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਵਲ। ਇਹ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਦਾ ਲਵ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਹੈ, ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਓਗੇ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਫਿਕਰ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੁਮਹੀਂ ਸੇ ਖਾਉ, ਤੁਮਹੀਂ ਸੇ ਬੇਠੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਕਹਾਵਤ ਵੀ ਹੈ ਆਪ ਮੇਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਾਬਾ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲੇਗੀ? ਜਦੋਂ ਤਕ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਵਾਂਗੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਰਮ ਭੋਗ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਮਦਦ ਕਰੇ - ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਿਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ ਬਿਮਾਰ ਹੋਇਆ - ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੈ। ਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਯੋਗ ਨਾਲ ਉਮਰ ਵਧੇਗੀ। ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੰਗੋ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲਵੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ - ਮੁਝੇ ਪਲਕੋਂ ਮੈਂ ਛਿਪਾ ਲੇ.. ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨੁਰੇ ਰਤਨ, ਪ੍ਰਾਣ ਪਿਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਲਵ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਛਿਪਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਪਲਕਾਂ ਕੋਈ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵਡ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮੇਸ਼ੂ ਬਿਲਵਡ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਰੋਕਾਰ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਧਰੇ ਆਪਣੀ ਮਤ ਵਿਖਾਈ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੌਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਔਲਾਦ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪੋਤਰੇ - ਪੋਤਰੀਆਂ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋਗੇ ਓਨੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵੋਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੋ ਆਤਮਾਓਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭੁੱਲੇ ਚੁੱਕੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਹੈ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਆਪ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜਭਾਗ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਲ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਜਰੂਰ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ, ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ

ਵਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਣ, ਸਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਨਾ ਰਹਿਣ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਮਾਸਟਰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਲ ਹੁਬਹੂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੋਵੋਗੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖੀ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਪ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਸਵੇਰ ਦਾ ਸਾਈਂ♦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਈਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ, ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਭੋਲਾਨਾਥ। ਭੋਲੀਆਂ - ਭੋਲੀਆਂ ਕੰਨਿਆਵਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਉਪਾਅ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਯੋਗ ਦਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਯੋਗ ਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਹ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਤੋਪਧਾਨ ਬਣ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਝੂਠ ਜਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਜਮ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਚਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਪੌਣਾ ਘੰਟਾ ਬੈਠੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ! ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਕਿ ਇਤਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ, ਇੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਕਿੰਨਾ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੌਹਰ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਇਵੇਂ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਸਰੀਰ ਛੁੱਟ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਮਾਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਟੀਚਰ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਫਿਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਲਵਾਏ। ਬਾਪ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਨੈਕਰੀ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਆਪਣਾ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਪੈਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸੈਂਟਰ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਭਾਗ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਬੈਂਕ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਆਨਾ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਾਰਸ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਫਾਲੋ ਕਰੋ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਰੱਖੋ। ਜੇਕਰ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਵਸ ਨਹੀਂ, ਚਲਨ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਆਪਣੀ ਚਲਨ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਮੰਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਵਾ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਦੇ ਉਪਰ ਟੂ ਮੱਚ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵੀ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਖਾਸੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸਦਾ ਸਰਵਿਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਂ ਹੋ ਗਈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਮ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਲਿਕ ਤੌਰੇ♦ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ-

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਅਵਿਅਕਤ ਮਹਾਵਾਕਿਆ

ਸਾਰੇ ਯੋਗਯੁਕਤ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ - ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੰਕਲਪ, ਵਾਣੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਸਕੇਗੇ। ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਯੋਗ - ਯੁਕਤ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਯੋਧੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਲਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਮਤਲਬ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰ ਕਿੰਨਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਨੇੜ੍ਹੇ ਆਉਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਸੂਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜਰਾ ਵੀ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਦਾ ਅਸਰ, ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਏ ਰੂਹਾਨੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਤੇ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜਿਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜ੍ਹੇ ਆਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਟੈਂਸ਼ਨ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਗੀ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਖਿੱਚਾਤਾਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂਕਿ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਓਂ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਛੇਟੀ - ਛੇਟੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਟੈਂਸ਼ਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੇ ਕੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਟੈਂਸ਼ਨ, ਤੀਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦਾ ਟੈਂਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪਾਸੇ ਜੋ ਲੌਕਿਕ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਫਰੀਡਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋਕੇ ਡਰ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਦੇ ਟੈਂਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦਾ ਟੈਂਸ਼ਨ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਧਣਾ ਹੈ। ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਟੈਂਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੜਫ਼ਣਗੀਆਂ। ਜਿੱਥੇ ਜਾਣਗੀਆਂ ਉੱਥੇ ਟੈਂਸ਼ਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਨਸ ਖਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਕੋਈ ਠਿਕਾਣਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ ਕਰਨ ਤਾਂ ਵੀ ਖਿਚਾਵਟ - ਨਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਵੀ ਖਿਚਾਵਟ - ਕਮਾਉਣ ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ, ਨਾ ਕਮਾਉਣ ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ, ਨਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਬਣਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਟੈਂਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰੂਹਾਨੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਟੈਂਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਵਾਤਾਵਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸਹਿਜ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਰ ਦਾ ਸੋਚ ਕੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਕਾਰ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਮਧੂਬਨ ਦਵਾਰਾ ਆਫ਼ਿਸ਼ੀਅਲੀ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਹੇਗਾ।

ਅੱਜਕਲ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਵਧਣ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਉਣਗੇ। ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਆਉਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਵਾਲਿਟੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਤਲਬ ਪੂਜਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਲੱਗੇਗੀ, ਦੋ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਗੀਆਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ - ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਆਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਉਵੇਂ ਸਮੱਸਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੈਗੂਲਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਬਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਲੇਕਿਨ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਆਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਪੇਜ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਉਛਲ, ਉਮੰਗ, ਉਤਸਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਵਿਰਲਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੰਪਰਕ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਪਰਖਦੇ ਹੋਏ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਚਿਤ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਨਿਯਮਾਂ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਰੁੱਪ ਇਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤੀਸਰੀ ਸਟੇਜ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਂਡਲਿੰਗ ਮਿਲਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਨੇਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੂਝ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਰਥੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਕੁਰਬਾਨੀ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਜਾਂ ਅਸੰਭਵ ਗੱਲ ਵੀ ਸੰਭਵ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਮਰਥੀ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸੱਤ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਗਾਵੇ ਲੇਕਿਨ ਖੁਦ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਜੋ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੱਚੇ ਤਪੱਸਵੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਫੁੱਲ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਫੁੱਲ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮੂੰਹ ਵੇਖਦੇ ਹੋ? ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਚੇਲਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ? ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਮਤਲਬ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਂਗੇ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਸਟੂਡੈਂਟ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਦਰਜਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ - ਮੈਂ ਬੈਰਿਸਟਰ ਜਾਂ ਫਲਾਣਾ ਬਣਾਂਗਾ ਨਾ। ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਹਨ - ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਰਮਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਕਾਮਨ ਸਤਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸੱਤ ਬਾਬਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਰਚਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ - ਰਿਜ਼ਵਨੇਟ ਹੋਣ ਮਤਲਬ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬਦਲ ਦੇਵਤਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਡਾ ਇਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਅਜਿਹਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਕਿੰਨੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਸੇ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਰੂਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਸੀ, ਸੇ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਨਾ - ਬੱਚੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਬਹੁਤ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਨ ਤੂਫਾਨ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ। ਫਿਰ ਹੈ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ...। ਅੱਜ ਕਾਮ ਦਾ ਤੂਫਾਨ, ਕਲ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਤੂਫਾਨ, ਲੋਭ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਆਇਆ... ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਚੰਗੀ ਰਹੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਤੂਫਾਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਹੇ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੰਬਰੂ ਬਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ - ਖਾਂਦੇ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਹੀਨੇ, ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ.. ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਉਮਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਨਵੀਂ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ, ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾ ਪਦਵੀ ਉੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਨਾਲੇਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰਾ ਵਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਪਾਰੂ ਰੱਖਿਆ

ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਕਿਵੇਂ? ਤਾਂ ਖੁਦ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਫਲਾਣੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਡੇ ਹਨ - ਕੀ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ! ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਤੇ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੋਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਕਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪੜ੍ਹਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਿਖਦੀ, ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਮੇਸੂ ਵੇਲਯੂਬਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸੀ, ਅਮਰ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਹਾਂ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਾਲੇਜ਼ ਕੌਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਮੇਹ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ, ਨਾਕਿ ਵਿਨਾਸੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ। ਇੰਨਾਂ ਸਮਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਨਾਸੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੇਹ ਰੱਖਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅੱਜ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਚਤਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਤੱਵਿਆ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝ ਉਲਟੇ ਲਟਕ ਪਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਸਤ, ਚਿਤ, ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਦੁਖਹਰਤਾ, ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੱਛਰ ਆਦਿ ਦੀ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਦੁਖਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹਰ ਇੱਕ ਖੁਦ ਦੁਖ ਹਰਤਾ, ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ, ਜੇ ਸਭ ਦਾ ਦੁਖ ਹਰਕੇ ਅਤੇ ਸੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਨੇ ਨਾਲੇਜ਼। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਫਿਰ ਕੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਲੈਂਦੇ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਬੇਬੀ ਵਿੱਚ (ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ) ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਮਹਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਉਤਨਾ ਨੰਬਰਵਨ ਫੁੱਲ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫੁੱਲ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਭਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਕੰਡੇ ਵੀ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕੰਡੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਕੋਡਿਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਕੋਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਬੂਲ ਦਾ ਕੰਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਕੰਡੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਪ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਰਾਵਨ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਤਰ ਦੇ ਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਰੁ ਵਜਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਨਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਦੇ ਦਿਨ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ, ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਾਰੁ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਆਦਿ -ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ -ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ - ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ -ਉੱਤਰਦੇ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ! ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਹ ਜਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹੋਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਦਵਾਰਿਕਾ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਾਮ ਹੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀਆਂ। ਦੂਸਰੇ ਨਾਵਲਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੈਰਾਗ ਕਿਸ ਦਾ? ਭਗਤੀ ਦਾ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ? ਜਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਭਗਤੀ ਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾਂ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਧਰਮ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੂ ਮਿਸਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ,

ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਨਿਕਲਕੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਪੱਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਣਗੇ, ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੇ ਮੂੰਝ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਦਾਦਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਾਰੇ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਹੈ ਮਰਤਬੇ ਦੇ ਉੱਪਰ। ਇਹ ਭਾਈ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਇਹ ਭੈਣ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੇ ਸਿਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਿਤਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਿਤਾਰੇ ਨੂੰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅੰਗ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਇਹ ਹੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜਦਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਲਗ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ.. ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਏ ਹਾਂ ਨਾ। ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਵੱਖ ਹੋਏ ਹਾਂ! ਬਾਪ ਜੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ ਜੇ ਐਕਟ ਚਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਨਵੀਂ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਬੀਤਦਾ ਹੈ, ਮਿੰਟ ਬੀਤਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਛੱਡਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਕਹਿਣਗੇ - ਇਤਨੇ ਵਰ੍ਹੇ, ਇਤਨੇ ਦਿਨ, ਮਿੰਟ ਅਤੇ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਪੂਰਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕੁਰੇਟ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਮਿੰਟ ਸੈਕਿੰਡ ਸਭ ਨੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ - ਇਸਨੇ ਕਦੋਂ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਤਾਂ ਮਿੰਟ, ਸੈਕਿੰਡ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਪੂਰਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਮਿੰਟ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਵਤਰਣ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਆਇਆ! ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਆਇਆ। ਨਹੀਂ, ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਲਾਣਾ ਬਣਾਂਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭਦੇ ਦੁਖ ਹਰਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕੰਡਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੀ ਮੇਸ਼ ਵੇਲੂਏਬਲ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਅਮਰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮੰਜਿਲ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਿਮੰਤਵਾਨ ਭਵ:
ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਂਧੀ ਤੁਫ਼ਾਨ ਲੱਗਦੇ ਹੀ ਹਨ, ਸਟੀਮਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਚਕਾਰ ਭੰਵਰ ਨੂੰ ਕਰਾਸ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ, ਥੱਕੇ ਜਾਂ ਰੁਕੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਹਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਹਿਮੰਤਵਾਨ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣੋ। ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ - ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਸਦਾ ਪੱਕਾ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਭੰਵਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਹਿਜ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਮੰਜਿਲ ਨੇੜੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਸਹਿਤ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਦੀ ਸੈਕਰੀਨ ਨਾਲ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ।"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਰਣ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਜਦੋਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੰਸ਼ੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਧੰਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬਣਾਓ, ਇਸ ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।
- ਗੀਤ:-** ਤੁਮਹੇ ਪਾਕੇ ਹਮਨੇ ਜਹਾਨ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ? ਜਰੂਰੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਿਵਾਏ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸੂਰ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਇਸਲਈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਦੂਰ ਰਹਿ ਕੇ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਸਨਮੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਧੁਬਨ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਕਲਪ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ। ਇਹ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਉਤਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਸੋ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਉਤਮ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਕਨਿਸ਼ਟ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਖੁਦ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਹੁਣ ਤਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਇਨਕਾਰਪੇਰੀਅਲ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਵਰਲਡ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਐਕਟਰਸ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ - ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਕਟਰ ਆਉਂਦੇ - ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਜਦੋਂ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਪ ਸਾਰਾ ਸਮੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਮਜ਼ਾ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇੱਥੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ ਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਗਾਡ - ਗਾਡੇਜ਼ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਸੀ ਜਰੂਰ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਸੀ - ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੋ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਉਪਰ ਤੋਂ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਵਾਂਗੇ! ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਵਾਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਲਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਰੇਬਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਟਾਕੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਟਾਕੀ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਸੰਸਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜੋ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਵਜਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਿਓਰਟੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਅੱਖਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਫਰਕ ਜਰੂਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਓ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਕੁਝ ਫਰਕ ਜਰੂਰ ਪਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇਗਾ ਉਤਨਾ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਲ - ਫੀਮੇਲ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਲਾਡਲੇ ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਕੇ ਮਿਲੋ ਹੋ, ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸੂਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਾਵਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਵਾਈਸਲੇਸ ਵਰਲਡ ਸੀ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਲੂ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਸੁਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਆਕੇ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੱਛਰਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਕੀ ਵੈਲਯੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਵੈਲਯੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੁਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਦੁਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੁਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਬਦਲਣੀ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਅਜਿਹੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਰਾਜਾਈ ਪਾਉਣੀ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ ਜੋ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਉਪਾਅ ਰਚਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਯਾਦ ਜਮ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਿਉਣਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਇਹ ਸਾਰੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਮਿੱਠੀ ਸਕੀਨ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਇੱਕ ਸਕੀਨ (ਬਾਪ) ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਦੱਸੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਵੋ। ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸੁਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਆਪੋਜਿਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਡਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਸੁਖ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੋਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ। ਜਾਸਤੀ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ। ਮੱਛਰਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਜੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੂਪੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਦੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ਇਹ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਨਾਟਕ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸੀਤਾ ਅੱਗ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਈ। ਅੱਗ ਨਾਲ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪਾਵਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਹੋ। ਰਾਵਨ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਅਗਨੀ ਅੱਖਰ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਅੱਗ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਈ। ਕਿੱਥੇ ਯੋਗ ਅਗਨੀ, ਕਿੱਥੇ ਉਹ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਰੇਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਿਤਾਵਾਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਸੁਖ ਤਾਂ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਭੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ

ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਸੁਖ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਸਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਫੀਮੇਲ ਹੋਈ ਨਾ! ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਜੇ ਧੰਧਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਦੇਣੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ ਜੇ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਚੱਲੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਏ ਹੋਣਗੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਣਾਵੋਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸਰਵੋਤਮ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪਾਵਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਬਣੀਏ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇਗਾ? ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੋਲੇ, ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਨ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਸਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵਾਇਸਲੇਸ ਵਰਲਡ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਸਭਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਦੇਣਗੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ? ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਰਾਵਨ ਰਾਜ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਉੱਤਰਦੇ ਹਨ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ... ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਨਾਵਾਂ (ਕਸ਼ਤੀਆਂ) ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਇਲਟ ਹੋ, ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ। ਸਭਨੂੰ ਬੋਲੋ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਲਯੁਗ ਦੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਿਉਣਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਜਾਕੇ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਐਕਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਧਾਰਨ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਕੇ ਕਰੇਗੀ। ਜੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਆਪੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਬਣ ਯੋਗ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾਲ ਸ੍ਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਚੱਲੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਣ ਮਤਲਬ ਦੀਵੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦਾ ਘਿਰ ਪਾਉਣ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਾਰਾਤ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਿਉਂ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜਦੋਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਮਨਾਰਾ (ਛੱਤਾ) ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਬਾਰਾਤ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਆਇੰਟ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਮਤਲਬ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੁਲ ਅਤੇ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਕੌਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ? ਆਤਮਾਵਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਕਤ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੋਟਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਫੁਲ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਘਿਰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਤੀ ਬੁਝ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਬੈਟਰੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਰਹੇ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿਓਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਬਿਲਕੁਲ ਫੁਲ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ - ਥੋੜ੍ਹੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੇਤਾ ਤੱਕ ਮੀਟਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਆਤਮਾ ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਉਹ ਸਤੋ ਬਣੀ, ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਦਾ ਦੀਵਾਲਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਆਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਜੇ ਵੀ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣੇ ਹਨ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਕਤ ਬਿਲਕੁਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੋ - ਬੱਚਿਓ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਆਲਮਾਇਟੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦਵਾਰਾ ਆਲਮਾਇਟੀ ਰਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ, ਦੇਵੀ ਗੁਣਵਾਨ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਦੇਵੀਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੁਣ ਬੈਟਰੀ ਭਰਦੀ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਹਨ ਇਮਪਿਓਰ। ਜਦੋਂ ਪਿਓਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਏਵਰਪਿਓਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਾਂ ਦੇਵੀ ਤਨ, ਨਾਂ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਮੈਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਪੂਰਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਫਿਰ ਹੈ ਸੁਖਸਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੁਖਸਮ ਸ਼ਰੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ! ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤੇ ਹਿੰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ!

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਮੰਨੇ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਦੇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮਮਤਾਵ ਰੱਖਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਨਾਲੇਜ ਕਿਵੇਂ ਦੇਵਾਂ! ਮੈਂ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ ਨਾ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ? ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਨਾ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਦੇਹ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਖਤ ਸੀ। ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਬਾਪ ਦਾ ਤਖਤ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਹੈ ਨਾ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਅਕਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਤਖਤ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਅਕਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਕੀ ਤਖਤ ਤਾਂ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਆਤਮਾ ਇਸ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਛੋਟਾ ਤਖਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਕਾਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਕਰਮਾ ਦਾ ਇਹ ਫਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਇੱਕ। ਇਹ ਤੇ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਟਿੱਡੀਆਂ ਦਾ ਜਾਂ ਮਧੁਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਧੁਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਕਵੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਸਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਮਨਾਰਾ (ਛੱਤਾ) ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ। ਤਾਂ ਇਹ ਝੁੰਡ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਭੱਜਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਾਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਰੋ ਜਾਂ ਸਜਨੀਆਂ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਭਜੋਗੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਜਨੀਆਂ ਦਾ ਸਾਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ, ਜੋ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਨਿਸਚੇਬੁੱਧੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਢੇਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿੰਨੇ ਹੋਣਗੇ? ਕੱਚੇ ਜਾਂ ਪੱਕੇ? ਕੋਈ ਤਾਂ 99 ਮਾਰਕਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ 10 ਮਾਰਕਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਕੱਚੇ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਪੱਕੇ ਹਨ ਉਹ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣਗੇ। ਕੱਚੇ ਵਾਲੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਪਾਰਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ... ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਲਟਾ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਆਏ ਕਿ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਪੂਰਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣਰਾਜ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੁਖ ਅਤੇ ਸੁਖ ਦੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਮੂੰਹ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਗਊਮੁੱਖ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ - ਕਿਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਗਊ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਗੰਗਾਜਲ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਗੰਗਾ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਆਈ? ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਝੂਠ। ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ, ਝੂਠਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ। ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਸੱਚਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੂਠਖੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਝੂਠਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਨਾ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਾ ਪਵੇ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ!

ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫ਼ਾਰੈਸਟ ਆਫ ਥਾਰਨਸ (ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਮ ਦਾ ਕੰਡਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਭਗਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਵੇਜੀਟੇਰੀਅਨ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕਦੇ ਛੀ - ਛੀ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਯਾਸ ਮਨੁੱਖ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈ ਫਿਰ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਦੇਵਤੇ ਕਦੇ ਘਰ ਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਯਾਸ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਯਾਸ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ, ਸਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਵੀ ਸੰਨਿਯਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਿਆਜੀ ਭਵ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਐਪੀਸੋਡ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਰਾਜਯੋਗ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਿੱਖੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜਦੋਂਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ, ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਨਾਲ ਡਿੱਗਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀ ਮੱਤ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਨਰਕਵਾਸੀ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਵਣ ਮੱਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਲੰਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਵਰਗ ਪਧਾਰਿਆ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਨਾ। ਹੇਲ ਤੋਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਫਿਰ ਹੇਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਵੇਗਾ ਨਾ! ਸਵਰਗ ਹੁਣ ਹੈ ਕਿੱਥੇ? ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਟਰੀ ਭਰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਲਿੰਕ ਤੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮਨ - ਵਚਨ - ਕਰਮ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੈਟਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੱਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਮਨਮਤ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਤ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਡਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੂਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਜੋ ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀ ਸਮਝਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਮਨਮਤ ਜਾਂ ਪਰਮਤ ਮਿਕਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਅਨੂਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਸਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਇਆ, ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਵਿੱਚ ਮਨਮਤ ਜਾਂ ਪਰਮਤ ਨੂੰ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਕਸ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੂਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਪਰਖਣ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਰਹੋਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧੂ ਹਨ। ਸਮਝਦਾਰ ਮਤਲਬ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਬਿਗਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਬੈਠ ਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਬਾਪ ਮੁੱਖ ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਨਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਏਗਾ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝ ਤੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬੁੱਧੂ ਹਨ, ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖ ਅਪਾਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸਵਰਗ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਖੁਦ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਆਦਿ ਦੀ ਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾਕਲਪ ਉਲਟੇ ਅੱਖਰ ਪਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਭੁੱਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਭੁਲਾਉਣ? ਭੁਲਾਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵੀ ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੋਇਆ ਸਭ ਅਗਿਆਨੀ ਠਹਿਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਫਿਰ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇ! ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਾ ਸੁਣਾਵੇ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਾਨਾ ਹੀ ਅਗਿਆਨੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਾਨਾ ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਫਰਕ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਂ ਵੀ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਜੇ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇ ਉਹ ਫਿਰ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬਾਪ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਆਕੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵੀ ਪਾਵੋ। ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸੰਪਤੀ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ, ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਣ। ਰਿਫਰੇਸ਼ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਾਨਾ ਸ਼ਾਂਤ। ਥੱਕ ਕੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ, ਕੋਈ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਣ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰੀਫਰੇਸ਼ਮੈਂਟ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ? ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤਾਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਹੀ ਇਹ ਹੈ, ਸਭਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਦੇਵੋ। ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਹੀ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਸ਼ਰਾਪ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਖਤਮ, ਸੁਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਖਤਮ, ਤਾਂ ਧਨ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲਗਦੇ

ਹਨ, ਦੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਿਤਨਾ ਥਕਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਥਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੰਗਾਲ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਸੋਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਧਰੇ ਜਾਦੂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਾਦੂਗਰ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਜਾਦੂਗਰ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਾਦੂ ਕੋਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਭੇੜ - ਬੱਕਰੀ ਆਦਿ ਬਣਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਜਾਨਵਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸੁਰਮੰਡਲ ਦੇ ਸਾਜ ਨਾਲ... ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਜਿਵੇਂ ਚਿੜ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਇਥੋਂ ਦੇ ਲਈ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਾਉਂਦੇ, ਇਸ ਵਕਤ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਚੰਡਿਕਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਪੁੱਛੋ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ? ਕਹਿਣਗੇ ਦੇਵੀ। ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਤੇ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁਭ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਰਾਮਚੰਦਰ, ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ.. ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨੂੰ। ਸਤਿਯੁਗੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਰਦਾਇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਮਾਨਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ। ਹੁਣ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ... ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਉਸਨੂੰ ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ, ਇਸਨੂੰ ਹਿਊਮਨ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡੀਟੀ ਵਰਲਡ ਨੂੰ ਦਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਊਮਨ ਵਰਲਡ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਸੋਝਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫਰਕ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀਆਂ - ਮੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਰਚਤਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਰ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਸੀ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੈ ਅਸੁਲ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਬਾ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਬਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਦੇ ਜਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਲਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਇਹ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਾ ਬਣੋ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਲਟੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨੂੰਧ ਹੈ ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਨਾਲੋਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸਮਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਦਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਸ਼ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ, ਧਰਤੀ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਹੈ। ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਾਰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂਕਿ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਕਾਸ਼ ਹੀ ਅਕਾਸ਼, ਪਤਾਲ ਹੀ ਪਤਾਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਨਾ, ਤਾਂ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਕੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਸਾਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫਿਰ ਕਿਸਨੇ ਬਸਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕੰਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਪਰਿਸਥਾਨ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਕਬਰਿਸਥਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਮਰਲੋਕ ਨੂੰ ਪਰਿਸਥਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸਥਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪਰਿਸਥਾਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨੇ ਸ਼ੋਭਾਵਾਨ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਸੀ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਚਮਕਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਉਹ ਹੀ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰੁ ਵੀ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਨਾਂ ਸਮਾਂ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਸਮੇਤ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾਂ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੇ ਹੀ ਐਮ ਅਬਜੈਕਟ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਇਹ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਾਂ। ਨਾ ਉਸ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਇਸ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਖਵਈਆ (ਬਾਪ) ਵੀ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਬੇਟ (ਆਤਮਾ) ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਬੇਟ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨਕਾਰਪੋਰੀਅਲ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੁਸਰਾ ਲਵੇਗੇ। ਛੋਟਾ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਬਣੇਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਬ ਦੀ ਗੁਠਲੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਅੰਬ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਝਾੜ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵਰਾਇਟੀ ਝਾੜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ

ਕਲਯੁਗ ਤੱਕ ਸਭ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਨ ਜੋ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਫਿਰ ਹੁਣ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਾਰਾਇਣ ਸਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਲਾਸ਼੍ਰ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ। ਹੁਣ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇੰਨੇ ਆਦਮੀ ਸਨ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਇਸਲਾਮੀ, ਨਾ ਬੋਧੀ... ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਐਕਟਰਸ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਿਵਾਏ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਨੂੰ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਐਮ ਅਬਜੈਕਟ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਤੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਜਾਂ ਸਕੂਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ। ਹੈ ਕਿੰਨੀ ਗੁਪਤ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਬਰਦਸਤ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਕਾਲੇਜ। ਉੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਫਸੀਲਿਟੀਜ਼ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਤਖਤ ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਤਖਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਹੈ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਗਏ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਰਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥੱਕ ਅਤੇ ਆਲਸ ਰਹਿਤ ਭਵ:
ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਆਉਣਾ ਵੀ ਥਕਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਅਥੱਕ ਬਣੋ। ਅਥੱਕ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਲਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹੇ ਆਲਸ ਰਹਿਤ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਦੁਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਪੁੰਨ ਅਤੇ ਬੋਲ ਵਿੱਚ ਦੁਆਵਾਂ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਚੱਲੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੱਤ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੂੰਝਣਾ ਨਹੀਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਚੰਗੀ ਬ੍ਰੇਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੀ ਗੂਹ ਗੱਲ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ - ਇਹ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਬ੍ਰੇਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਣਗੇ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮੂੰਝੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਸਮਝਕੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੱਤ ਦਾ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਜਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਆਦਿ ਦਾ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕੋਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਵੇ, ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਕੇ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਨਣ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਬਾਦ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਮਤਲਬ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਰੂਰ ਕੁਝ ਨਾਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ। ਇਹ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਰੱਖੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਹ ਲਿੰਗ ਰੂਪ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਕੇ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਭਾਵੇਂ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ - ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ, ਪਰੰਤੂ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੀ, ਜੇ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਨਹੀਂ, ਜੇਕਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਚਲਦਾ ਆਉਂਦਾ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਆਦਿ ਜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਚਲਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਰਾਜ ਗਵਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਗਵਾਇਆ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਬਾਪ ਆਇਆ, ਕਿਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ? ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਕੇ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ। ਉਹ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁਰਗਤੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਅਤੇ ਦੁਰਗਤੀ ਦਾ ਅੱਖਰ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨੇ ਹੈਵਿਨ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਕਦੋਂ ਰਚਿਆ? ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪਵੇ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਯੁਗ ਹੀ ਚਾਰ ਹਨ। ਚਾਰਾਂ ਦਾ ਬਰੇਬਰ ਟਾਈਮ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮਿਡਗੇਡ ਯੁਗ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਪੁਆਇੰਟਸ ਸਹਿਜ ਤਰੀਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਆਇਆ ਹਾਂ ਉਹ ਪਾਰੂ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਅੱਜ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਮਰਜ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਧਾਰਨਾ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਲ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬਾਬਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੂਹ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰੇਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤਤਪਰ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣ, ਬੰਧਨ ਤੇ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਚੰਗਾ ਉਠਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਜੇਕਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਸੈਂਸੀਬਲ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਸ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਈ ਤਾਂ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾਲ ਲੈਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ। ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੰਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਆਈ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਈ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੱਤ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲੇਗੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ। ਸਦਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਾਏ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਖੁਦ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਹਾਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਾਜ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਮਝਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਮੱਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਹਿੱਲਣ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਈਟ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ - ਗੁਰੂ ਹੋ। ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਕਹਿਣ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲਟੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਮੂੰਝਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ? ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਜੇ ਕਹੇ ਸੇ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਕਦੇ ਝੁਟਕਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਮੂੰਝ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੀ ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਸਮਝੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਕਹੇ, ਭਾਵੇਂ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਭਾਵੇਂ ਮਾਰੋ... ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਤ ਆਦਿ ਮਾਰਨ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਪੂਰਾ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟਾਈਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੋਵੇਗੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬਹੁਤ ਅਡੋਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਹਨ ਇਕੱਠੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਸਮਝਕੇ ਚਲਦੇ - ਚੱਲੋ। ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਵੀ ਸੁਲਟਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਧਰੇ ਮਿਸ ਅੰਡਰਸਟੈਂਡਿੰਗ ਵੀ ਜੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੋਲਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਅੱਛਾ, ਸਮਝੋ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਰਥ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਤਿੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਯਾਦ ਦੀ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਡਿਟੇਲ।

ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ

ਸੂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹੇ - ਥੋੜ੍ਹੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ। ਮੂੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ, ਸੀਤਾ - ਰਾਮ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਵੀਟ ਚਿਲਡਰਨ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੰਨਾਂ ਅਕੀਚਰ (ਅਥਾਹ) ਧਨ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਸਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ! ਵਿਦਵਾਨ, ਅਚਾਰਿਆ, ਪੰਡਿਤ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਰੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹੋਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਤਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਨ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਗਵਾਂ ਦਿੱਤਾ! ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਿੰਨਾ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਨਾ ਜਾਂ ਬਾਪ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਤਨੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕਿੱਥੇ ਗਵਾਏ! ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਪੈਸਾ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦੇਵੋਗੇ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਠੀਕ ਹਨ - ਇੰਨੇ ਕੰਗਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ! ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਲੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਨਾਮ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਨਿੰਦਾ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੈਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਧਨ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਇਸ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੈਂਸੀਬਲ ਬਣ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
2. ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਹਰ ਸਮਝਾਉਣੀ ਤੇ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਭਵ:
ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਤਲਬ ਜੋ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੋ ਉਸਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜੋ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਜਾਂ ਅਨਾਦਿ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀ ਰਹਿਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਹਨ।

“ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ - ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ”

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋਵਣਹਾਰ ਪੁਜੀਏ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣੇ ਹਨ! ਪੁਜਨੀਏ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੂਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨੂਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਹਾਨ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੁਜਨੀਏ ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੂਰ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਨ - ਯੁਗ ਜਾਂ ਆਦਿ - ਯੁਗ ਜਾਂ ਸਤ੍ਰਪ੍ਰਧਾਨ ਯੁਗ, ਨਵਾਂ ਸੰਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਧਾਰਮੂਰਤ, ਪੁਜਨੀਏ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ! ਤੁਸੀਂ ਪੁਜੀਏ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਲਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਵੀ ਡਿੱਗਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵੀ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀਆਂ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ।

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਪੁਜੀਏ ਬਣਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੇਵਤੇ ਮਤਲਬ ਪੁਜਨੀਏ। ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਪੁਜਨੀਏ ਤਾਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਿਯਮਿਤ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਿੰਗਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਪਰ - ਉਪਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਫਰਕ ਕਿਉਂ? ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਹੜੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ?

ਪੁਜਨੀਏ ਬਣਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਆਦਿ, ਅਨਾਦਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਹਿਜ, ਆਪੇਹੀ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਬੋਲ ਵਿੱਚ, ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਵ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਪਵਿਤਰ ਵ੍ਰਤੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਵਾਈਬਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਸੰਪਰਕ ਸੰਬੰਧ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ੍ਰਵ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਖੰਡਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਇਰਸ਼ਾ ਜਾਂ ਆਵੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬੋਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੋਚੋ, ਜਦੋਂ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਵੀ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਸਲਈ ਖੰਡਿਤ ਮੂਰਤੀ ਕਦੇ ਪੁਜਨੀਏ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਖੰਡਿਤ ਮੂਰਤੀਆਂ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹਨ, ਬਸ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਸਥੂਲ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਖੰਡਿਤ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿੱਚ ਖੰਡਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਜੀਏ ਪਦਵੀ ਤੋਂ ਖੰਡਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ, ਚਾਰੋਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਵਿੱਧੀਪੂਰਵਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨ, ਵਾਣੀ, ਕਰਮ (ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਿਆਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬੋਲ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਏਮ (ਲਕਸ਼) ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੇਕਿਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਸੇ - ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਚਲਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪੂਜਾ ਵੀ ਚਲਾਉਣ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਜੀਏ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਪੁਜੀਏ ਪਵਿਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹ ਹੀ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸੁਭਾਵਿਕ, ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਅਸਲ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ,

ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਤਾਂ ਯੁਕਤੀ ਯੁਕਤ, ਦੂਸਰਾ ਅਸਲ ਮਤਲਬ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਅਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਿਨਾਂ ਅਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੰਝ ਹੀ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ, ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਕਰ ਲਿਆ, ਹੋ ਗਿਆ। ਅਜਿਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਪੂਜਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰ ਕਰਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਪੂਰੇ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸੌਣ ਤੱਕ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕਰਮ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਦਿਨਚਰਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਫਰਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਪਵੇਗਾ। ਮੰਨੋ ਕੋਈ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ, ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਵੀ ਉਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ - ਉਪਰ ਕਰਦੇ ਮਤਲਬ ਪੁਜਾਰੀ ਵੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਠਕੇ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਹੋਇਆ ਉਦੋਂ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਜਾਗ੍ਰਿਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਮਜਬੂਰੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਦੇ ਸੁਸਤੀ, ਕਦੇ ਚੁਸਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਵੀ ਮਜਬੂਰੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸੁਸਤੀ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰਨਗੇ, ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇਵੇਂ ਹਰ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੇ ਕਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਨਾ ਚਲਣਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਪਰ - ਹੇਠਾਂ ਹੋਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਲਸ ਅਤੇ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਅਸਲ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਵਿਕਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਪੁਜੀਏ ਪਦਵੀ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਕੀ ਰਿਹਾ? ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ।

ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਰਮ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਗਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਿਰਫ ਮੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹੇ ਜਾਂ ਨਿਰਮੋਹੀ ਹੋ ਗਏ - ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ, ਚਲਣ ਤੋਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵੇ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਫੀਚਰਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਇਹ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤ। ਸਮਝਿਆ? ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੂਹਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਫਿਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਗਹਿਨ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੂਹੀਏ ਹੈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਅੱਜ ਗੁਜਰਾਤ ਆਇਆ ਹੈ। ਗੁਜਰਾਤ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਲਕੇ ਬਣ ਨੱਚਦੇ ਅਤੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਭਾਰੀ ਹੋਣ ਪਰ ਹਲਕੇ ਬਣ ਨੱਚਦੇ ਹਨ। ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਲਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਨੱਚਦੇ - ਗਾਉਂਦੇ ਚੰਗਾ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ ਮੇਜਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ। ਗਰਭਾ ਰਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਜ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਮੇਜ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਏ ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਮੇਜ - ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਥੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜੀਵਨ, ਉਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਮੇਜ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਮਨ ਦੀ ਮੇਜ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨ ਮੇਜ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦਾ ਅਤੇ ਗਾਉਂਦਾ ਰਹੇ। ਉਹ ਲੋਕ ਹਲਕੇ ਬਣ ਨੱਚਨ - ਗਾਉਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਬਲ ਲਾਈਟ (ਹਲਕਾ) ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਜਰਾਤ ਮਤਲਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਲਕੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਕਹੋ, ਵਰਦਾਨੀ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਗੁਜਰਾਤ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲ ਗਿਆ - ਡਬਲ ਲਾਈਟ। ਮੁਰਲੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਨਾ।

ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ। ਅਤੇ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਿਨ ਵੀ ਤਾਂ ਰਾਤ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਦਿਨ, ਨਾ ਹੈ ਰਾਤ; ਨਾ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਨਾ ਚੰਦਰਮਾ। ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ। ਆਉਣਾ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਨਾ ਕਿ ਕੱਦ ਤੱਕ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਤਾਂ 'ਹੁਣੇ' ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਕਦੋਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੱਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੈ ਜੱਦ ਤਕ ਸਾਰੀ ਮਾਲਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਾਮ ਕੱਢਣ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ 108 ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਪਾਈਏ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਹੁਣ 108 ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੇ ਉਹ ਹੀ 108 ਨਾਮ ਬੋਲਣ। ਨਹੀਂ, ਫਰਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਇਸੇ ਘੜੀ ਤਾਲੀ ਵਜਾਉਣ ਅਤੇ ਠਕਾਨ੍ਹਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਏਗੀ - ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ। ਕੀ ਦੇਰੀ ਲੱਗਦੀ। ਪਰ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਹੱਥ ਫੜਣਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਗੇ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ - ਸਾਰੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਨਗੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਨੰਬਰਵਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨੰਬਰ ਟੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਪਰ ਨੰਬਰਵਨ ਦਾਣਾ ਜੇ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੀਸਰਾ ਦੇ ਦੇ ਵਰਗਾ ਬਣੇ। ਚੌਥਾ ਤਿੰਨ ਦੇ ਵਰਗਾ ਬਣੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ

ਸਮਾਨ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਮਾਲਾ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਸਟੇਜ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਮਤਲਬ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। 108ਵਾਂ ਦਾਣਾ 107 ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਵੀ ਮਾਲਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਕੋਈ ਹੈ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿ ਹਾਂ, ਸਭ ਤਿਆਰ ਹਾਂ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਲੱਗਦਾ। ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਸੀ ਨਾ - ਤਾਲੀ ਵਜਾਈ ਅਤੇ ਪਰੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਅੱਛਾ।

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਰਮ ਪੂਜਿਆ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਲਕਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀਪੂਰਵਕ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ - ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਹੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਪਿਆਰ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋਵੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

(1) ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਜਿਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭਾਗਿਆ ਖੁੱਲ ਜਾਵੇ... ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਗਿਆ ਖੁੱਲ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਹੀ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ - ਅਜਿਹਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਨਾ! ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਕੋਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਕਿ ਭਾਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਜਨਮ - ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ? ਭਾਗਿਆ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ। ਉਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ 'ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਭਾਗਿਆ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ - ਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ'! - ਇਹ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਡਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਸ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਹੋ ਗਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਆ ਗਿਆ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ - ਜਨ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਮਤਲਬ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ? ਮਕਾਨ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਾਰ ਚੰਗੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.....ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲ ਗਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ! ਕਾਰ ਤਾਂ ਕੀ ਪਰ ਕਾਰੂਨ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲ ਗਿਆ! ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਵਸਤੂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ ਭਾਗਵਾਨ ਹੋ! ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਇੱਛਾ ਕੀ ਕਰੇਗੇ। ਜੇ ਅੱਜ ਹੈ, ਕਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ - ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀ ਰੱਖੋਗੇ ਇਸਲਈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਜੋ ਹੁਣ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੱਲੇਗਾ। ਇਹ ਮਕਾਨ, ਕਾਰ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਗੇ ਪਰ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਕਈ ਜਨਮ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਲੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਪ ਵੀ ਅਮਰ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲ ਗਏ! ਜਨਮ - ਜਨਮ ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ! ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ, ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ।

2. ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ - ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਚਿੱਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ! ਦੁਨੀਆਂ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਣ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੋ। ਕੀ - ਕੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਲਿਸਟ ਕੱਢੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਲਿਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕੀ - ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਤਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਤਨ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਹੈ; ਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਈ ਜੋ ਦਾਲ ਰੋਟੀ 36 ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗੂੰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਲ - ਰੋਟੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਲਗਦੀ ਹੈ! ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ 36 ਕਿਸਮਾਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦਾਲ ਰੋਟੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੀ ਲੱਗੇਗਾ? ਦਾਲ - ਰੋਟੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੈ ਨਾ। ਜੱਦ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਤਾਂ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਗਈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ, ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੋ, ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ
ਜੇ ਬੱਚੇ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਣ ਅਤੇ ਚਿਹਰਾ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਯ ਅਤੇ ਹਲਕੇਪਨ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਬੋਲ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਦੀ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਰ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਬਣੋ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸ਼੍ਰੀਮਦ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਗ੍ਰੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਬੁਰੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਗ੍ਰੀ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਅਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਧਰੋਂ ਮੰਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਬਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਦਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਮਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਧਰਾਮਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਤਲਬ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸਲਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ, ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਮੱਤ ਵਾਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਪਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ। ਹੈ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਬੁੱਧੀ, ਇਹ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਬੁੱਧੀ। ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ, ਇੱਥੇ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਕਿੰਨੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਬੁੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਬੁੱਕ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਦ ਭਗਵਦ ਗੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਗੀਤਾ ਗਾਈ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਇਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗਾਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹੋ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸੀ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ, ਜੇ ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਪੈਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਹੈ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਦੀ ਹੈ - ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਲਫ਼ ਬੇ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ? ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਤਾਜ ਆਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਬੀਜਰੂਪ, ਚੇਤਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚੇਤਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ! ਸਾਰੇ ਝਾੜਾਂ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਬੀਜ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਝਾੜ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਜੜ ਝਾੜ, ਇਹ ਹੈ ਚੇਤਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਚੇਤਨ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਝਾੜ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਚੇਤਨ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ। ਬੀਜ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ! ਅੰਬ ਦਾ ਬੀਜ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਅੰਬ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬੀਜ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਫਰਟਾਈਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੜ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੇਤਨ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਖਲਾਸ ਹੋ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਗੁਪਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕਲਮ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਚੰਗਾ ਬੀਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪੱਤਾ ਨਿਕਲਿਆ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ? ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਾ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਨਵਾਂ ਪੱਤਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਛੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਬੀਜ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੇਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰ ਪੱਤੇ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਮੰਦਿਰ ਕਿਸ ਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਜਰੂਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਬੀਜਰੂਪ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਬਾਪ ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬਾਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਹੁਣ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਬਣੋਗੇ ਉਦੋਂ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਪੰਜ ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਜਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਕਰੋ, ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਰਾਜ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਸੀ? ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕਿਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਤੋਂ 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋਏ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਪ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਫੀਮੇਲ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਲ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਦੀ ਵੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਦੀ। ਬ੍ਰਹਮਪੁਤ੍ਰ ਨਦੀ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ, ਜੋ ਕਲਕੱਤਾ ਵੱਲ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੇਲਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੇ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਪੁਤ੍ਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਾਵਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਬ੍ਰਹਮਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਮੇਲਾ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਗੂੜੀ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਪਰਾਏ : ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਰੰਪਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਪੁਜਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੁਜਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ, ਇੱਥੇ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘਰਬਾਰ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿਥੀ, ਤਾਰੀਖ, ਸੈਕਿੰਡ ਸਾਹਿਤ ਸਭ ਪਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕੋਈ ਯਾਦ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਕਰੁਵਜ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਜਨਮਪਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਝਾੜ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਥੋੜੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਪੱਤੇ ਹਨ? 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਕਰੋੜ ਹਨ। ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਣਗਿਣਤ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਜਾਣ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ

ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ, ਦਵਾਪਰ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਬ ਦਾ ਬੀਜ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਅੰਬ ਦਾ ਝਾੜ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏਗਾ ਨਾ! ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਚੇਤਨ ਹੈ। ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੜ੍ਹ ਜਾਂ ਚੇਤਨ, ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਫਿਊਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਫਲਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਤੋਂ, ਜਪਾਨ ਤੋਂ ਆਈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ, ਜਪਾਨ ਆਦਿ ਥੋੜੀ ਸੀ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਥੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਮੇਰੀਕਾ ਤੋਂ ਕਣਕ ਆਇਆ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਆਉਣਗੇ ਥੋੜੀ ਹੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਧਰਮ ਫਿਊਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਧਰੋਂ ਮੰਗਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਮੰਗਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਮਨੁੱਖ ਪਿੱਛੇ ਫਿਊਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਗਏ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਗਰੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬੁਰੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਗਰੀ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨਕਾਰਕ ਹੈ।

ਸਾਇੰਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਐਟੋਮਿਕ ਬੰਬਸ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਸਾਰਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ! ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੱਦ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਿਆਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਂਸ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜੋ ਪਾਰ ਵਜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਵੱਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਚ ਕੋਈ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ (ਸਾਇੰਟਿਸਟ) ਮੂਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖੋਜਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾੱਧ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸ਼ੋ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੀ ਡੀਪਨੈਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਲੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਕਮਾਲ ਕਰ ਵਿਖਾਈਏ। ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ - ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ, ਵੇਖਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਮਨ ਵੰਦਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

2. ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੇਤਨ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਇਸੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ ਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਮੂਰਤ ਭਵ: ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੋ। ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਰਿਸ਼ਤੇਪਨ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾਓ। ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਫਿਊਰੀ, ਫਿਊਰੀ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਤੱਦ ਕਹਾਂਗੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰਮੂਰਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸੱਚੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਜਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰੱਥ ਹੈ, ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਪਾਰੂ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਯੁਕਤੀ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਹਾਪਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਮਨੁੱਖ ਜੱਦ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ (ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ) ਕਈ ਉਪਾਏ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਜੀਵ ਘਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਸ ਵਰਗਾ ਮਹਾਪਾਪ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੋਰ ਹੀ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਥ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਨਾ - ਇਸ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੇਨ ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੇਲਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉੱਪਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਇੱਥੇ ਪੂਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿੱਥੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇੱਥੇ ਥੱਲੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਇਕਦਮ ਮੂੰਹ ਫਿਰਾਕੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਧਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ ਫਿਰ ਜੇ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਆਓ ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ? ਕਲਪ - ਕਲਪ ਪੁਰਸੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜੇਕਰ ਉਡਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਨੰਬਰਵਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਲ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕਦਮ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੇਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿਣ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਮਿਸਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੰਡਿਤ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਆਪ ਬਿਲਕੁਲ ਚੱਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ। ਖੁਦ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ - ਆਪ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਿਧਰੇ - ਕਿਧਰੇ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜਰੂਰ ਪਿਆਰੇ ਤਾਂ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪੰਡਿਤ ਝੂਠਾ ਨਿਕਲ ਪਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ! ਫਿਰ ਪਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਏਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਹੱਥ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹੱਥ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਾਲੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੜਾਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੂਰਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਲੜਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੈਨਾਰਿਟੀ, ਉਹ ਹੈ ਮੈਜੋਰਿਟੀ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੈਦ ਮੰਨੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖਿੱਚਕੇ ਆਉਣਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੱਟ (ਜੰਕ) ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਏਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਲ ਭਰਦਾ ਜਾਏਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ ਜਾਣਨਹਾਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਸਭ ਦੀ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਣਗੇ ਕੀ? ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਸੁਰੀ ਗੱਲਬਾਤ, ਚਲਣ ਆਦਿ ਸਭ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਚਲਣ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਸੁਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਅਸੁਰ, ਕਿੱਥੇ ਦੇਵਤੇ! ਪਰ ਮਾਇਆ ਕਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਛੂਧੀ - ਮੂਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। 5 ਸੀੜੀ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਡਿੱਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰਿਆ। ਅੱਜਕਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ

ਉਪਾਏ ਰਚਦੇ ਹਨ। 21 ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਕੁੱਦਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣ। ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। 5 ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੜ੍ਹ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਭੱਜ ਜਾਏਗੀ ਨਾ! ਇਸਲਈ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਮਹਾਪਾਪ ਹੈ, ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉੱਥੇ ਹੈ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਰਿਟਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਦੁਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੱਦ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ... ਇਹ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਹਾਕਾਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਘਰ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਜਰੂਰ ਬਾਬਾ ਆਏਗਾ। ਅਸੀਂ ਮਰਾਂਗੇ ਤੱਦ ਤਾਂ ਪੀਸ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਧਰਮ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇ, ਤੱਦ ਤਾਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ ਨਾ! ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਬਾਦ ਹੀ ਫਿਰ ਜੈ - ਜੈਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਾ ਮੌਤ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਕਿੰਨਾ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕਈ ਧਰਮ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। 5 ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਕੁੱਤਾ ਹਿਮਾਲਿਆ ਤੇ ਗੱਲ ਗਏ। ਫਿਰ ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੀ? ਪੂਲਯ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਲਮਈ ਭਾਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਲਮਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਖੰਡ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਬੂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਅਰਥ ਸਾਹਿਤ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵੀ ਤਮੋ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣਗੇ। ਸਭ ਮੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਲਸੇਲ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਲਸੇਲ ਮਹਾਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ। ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਖੰਡ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸ੍ਵਰਗ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ, ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ। ਜਰੂਰ ਸ੍ਵਰਗ ਤੋਂ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਅਨਾਦਿ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਸੇ ਕਲਯੁਗ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ! ਇਹ ਖੇਲ੍ਹ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਨਾ! ਚੇਤਨ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਿਆ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ? ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੈਵੀ ਸ੍ਵਰਾਜ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਜੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਟੀਚਰਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਹੋਕੇ ਵੀ ਫਿਰ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਕੇ ਫਿਰ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਵੇਖੇ ਨੰਬਰਵਨ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕੋਈ ਫਿਰ ਪਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਾਇਕ। ਕਈ ਹਨ ਜੋ ਨਾ ਗਿਆਨ ਉਠਾਉਂਦੇ, ਨਾ ਆਪਣੀ ਚਲਨ ਸੁਧਾਰਦੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੁਰ ਆਕੇ ਲੁੱਕਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਅਸੁਰ ਬਣ ਕਿੰਨੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਬੁੱਧੀ ਫਿਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਧੇ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਮਾਇਆ ਖਾਏਗੀ, ਤੱਦ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸਤਰ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਮਾਇਆ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੰਨੀ ਪਹਿਲਵਾਨ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ! ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਦੀ ਵੀ ਛੁਈ - ਮੁਈ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਆਪਣੀ ਚਲਨ ਸੁਧਾਰਨੀ ਹੈ।
2. ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ, ਉਹ ਆਪ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਮਹਾਨਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ:
ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ। ਇਵੇਂ ਸਥੂਲ ਅਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਟੇਜ ਬਣਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ, ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ, ਵਿਅਰਥ ਕਰਮ ਦੀ ਹਲਚਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇਕਾਗਰਤਾ ਮਤਲਬ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਰਤ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਇਸੇ ਵਰਤ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਵਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉਡਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਉੱਡਦਾ ਯੋਗੀ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਉਠਾਓ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇਣਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਕਨਟੈਨਰ(ਠੋਕਾ) ਉਠਾਇਆ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਵਗੁਣ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕਨਟੈਨਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਬਾਪ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲਾਅ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਿਫਰੈਂਸ ਹੋਣ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੀ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਲੇਕਿਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਾ ਭੁੱਲਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਇਸ ਬੈਂਸ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ। ਘੁੰਮਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੈਂਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪਤਾ ਪਵੇ, ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲਣ ਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ.. ਰਾਤ - ਦਿਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ। ਕਹਿਣਾ ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਿੱਠੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਪਰੰਤੂ ਕਈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਿਰਫ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ - ਮਿੱਠਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਦੇ। ਕਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ, ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਤੇ, ਕਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਿਪੋਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇਸਨੂੰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਪਹਿਲਵਾਨ ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਲੜਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਵੀਰ, ਹਨੁਮਾਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਸਭ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿੰਨਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਚੰਗੀ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ, ਸੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੇਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਗੜਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵਿਗੜਨਾ ਮਾਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨਾ। ਭੁੱਲ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਕਾਨੂੰਨ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਘਸੁੰਨ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘਸੁੰਨ ਨਹੀਂ ਮਾਰੋਗੇ। ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਣਗੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੋਲੋ। ਸਭਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਯੁਕਤੀ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਦੱਸਣਗੇ। ਮਿੱਠੇਪਨ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਗੇ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਹੀ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਘਾਟਾ ਕਿਉਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਬਿਗਰ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੋਲੋ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਗੇ! ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਨਾਲੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਾਦ - ਵਿਵਾਦ ਨਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਫ਼ਖ਼ਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ। ਬੱਚੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਪਵੇਗਾ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ, ਡਿਊਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹੈ ਵੀ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜਦੋਂਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਲਾਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸੁਖ ਪਾਵੇ, ਕਲਹ ਕਲੇਸ਼ ਮਿਟੇ ਸਭ ਤਨ ਦੇ...। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਸੁਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਰਾਵਨ ਫਿਰ ਦੁਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦਾ ਲਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ,

ਬੱਚੇ ਜੋ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗੋਰਾ ਬਨਾਉਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੇ ਨਾਲੇਜਫਲ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਨਾਲੇਜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਨਾਲ। ਉਹ ਹੇਲੀ-ਹੇਲੀ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਪਾਸ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਸੈਂਟਰ ਆਦਿ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੰਨਾਂ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਹੋਕੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਲਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਲਵਲੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਚਲਨ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤਰਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਹੋਰ ਬਾਬਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ! ਉੱਥੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇਹ ਆਬੂ ਸਭਤੋਂ ਭਾਰੀ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ, 5 ਤੱਤਵਾਂ ਸਹਿਤ ਸਭਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਹਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਪ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗ ਗਏ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਣਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਸੱਟ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਹੈ ਹੀ। ਫਲਾਣਾ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਸਾਡੀ ਜੋ ਕਰੇ ਮਿੱਤਰ ਸਾਡਾ ਸੇ ਹੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਸਭ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਅਭੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਸਭ ਤੋਂ ਭੁੱਲਾਂ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਅਜਿਹੀ ਚੇਟ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜੋ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਵੇਂ ਹਾਰਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। 5 ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਫਿਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਸਮਾ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਮਾਫ ਕੀ ਕਰਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰਾਵੇਗੀ। ਟੀਚਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਭੁੱਲ ਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਅਭੁੱਲ ਬਨਾਉਣਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਨਹੀਂ, ਚੰਗੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵੈਦ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਦਵਾਈ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਉਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਾਅ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਧ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਗਲਾਨੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸੁਧਾਰਨਾ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਖੁਦ ਬੈਠ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਾਅ ਉਠਾਇਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੁਧਰਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਹੀ ਅਣਬਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਲੂਣਪਾਣੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਲਾਅ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਭਾਰੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ। ਉਹ ਸਭ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੰਟਰੈਕਟ ਬਾਪ ਨੇ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਬਾਪ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸੁਧਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਤੇ ਚਲਣ ਨਾ ਚਲਣ, ਉਹ ਹੋਈ ਉਸਦੀ ਤਕਦੀਰ। ਕਿੰਨੀ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਦਵੀ ਕ੍ਰਿਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਖਾਏਗਾ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਦਰ - ਦਰ ਸੁਨਾਉਣਾ ਇਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਝੱਟ ਸੁਧਰ ਜਾਣਗੇ। ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਅਣਸੁਧਰੇ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਅਜਿਹੀ ਹੈ - ਮੱਥਾ ਫਿਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਘੁਮਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਸੁਧਾਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਉਣ। ਬਾਕੀ ਦਰ - ਦਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ ਇਹ ਬੇਕਾਇਦੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੱਜਮੈਂਟ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਵੀ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ

ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਹਿਮਾਨ ਵੀ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇਹ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸਪੰਨ ਬਣਾਵਾਂ। ਇਹ ਕੰਟਰੈਕਟ ਬਾਪ ਨੇ ਉਠਾਇਆ ਹੈ, ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਵੀ ਕਦੇ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਹੀ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ - ਇੱਕ ਵੀ ਮੁਰਲੀ ਮਿਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਐਬਸੈਂਟ ਪੈ ਗਈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸਕੂਲ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਦਿਨ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਅਥਾਹ ਕਮਾਈ ਦੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਰਾ ਤਾਲੁਕ ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਇਹ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਜਦੋਂ ਮਾਰਕਸ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਾਰੇ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ !

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਵਗੁਣ ਵੇਖ ਉਸਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਗ੍ਹਾ - ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਮਿੱਠਾ ਪਨ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਕੋਧ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।
2. ਸਭਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਸੁਨਾਉਣਾ ਹੈ, ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਕਦੇ ਵੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਮੈਪਨ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਅਹੁਤੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਧਾਰਨਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:
ਜਦੋਂ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਮੈਂ ਪਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਨਾਦਿ ਆਤਮਿਕ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਦਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਧਾਰਨਾ ਸਵਰੂਪ, ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਮੈਪਨ ਮਤਲਬ ਪੁਰਾਣੇ ਸਵਭਾਵ, ਸੰਸਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇਸ ਮਹਾਯੋਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਆਹੂਤੀ ਪਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯਗ ਰਚਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਅੰਤਿਮ ਅਹੁਤੀ ਪਾਕੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਵੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰਵ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣਾ ਹੀ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਓ, ਇਸ ਰੱਬ ਦਾ ਵੀ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਰਿਗਾਰ੍ਫ਼ ਰੱਖੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਕੌਣ ਅਤੇ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਕੌਣ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਸ ਦੀ ਚਲਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਜੋ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਲਾਇਕ ਬਣੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਉੱਚ ਦਰਜਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਇੱਕ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਫਸਟ ਤੋਂ ਲਾਸਟ ਨੰਬਰ ਤੱਕ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਪੇਪਰਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਸਟ ਤੋਂ ਲਾਸਟ ਨੰਬਰ ਤੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਫੇਲ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਸ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ - ਬਾਬਾ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਲਾਇਕ ਬਣਿਆ ਹਾਂ? ਫਲਾਣੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਘੱਟ ਹਾਂ? ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਨੀਟਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਥੱਲੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਕੂਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਨਾ - ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਜੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਆਪ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹਾਂ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਰੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੀ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ। ਬਹੁਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾਈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲ ਸਮਝਦੀ ਹੋਵੇਗੀ - ਹੁਣ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ। ਇਹ ਦਾਦਾ ਵੀ ਸਕੂਲ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਛੇਕਰੇ (ਮੁੰਡੇ) ਵੀ ਇਵੇਂ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਖਿਰ ਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਜ਼ਾ ਆਦਿ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਹੋਰ ਵੀ ਜਾਸਤੀ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਨਿਊ ਬਲੱਡ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਵੇਖੋ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਆਸੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਹਾਂ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਫੁਲ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪੱਥਰ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ, ਪੁਆਇੰਟਸ ਆਦਿ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਨ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਸ਼ੋ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਕਹਾਵੰਤੀ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵੰਤੀ, ਕਥੰਤੀ ਫਿਰ ਭਗੰਤੀ ਮਤਲਬ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬੰਨਤੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਟ੍ਰੇਟਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਵੀ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਰੋਪਲੇਨ ਸਾਹਿਤ ਹੀ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ, ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਡਿਸਟਰਬ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਟਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਪ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਚਲਨ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਪਰ ਪਦਮਾਪਦਮ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਦੁਰਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਚਲਨ ਅਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਨ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ

ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਹੀ ਲੋਹੇ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੇ ਵੀ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕਦੀ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਰਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ। ਅੱਜ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਲ ਫਿਰ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਕਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਅੱਜ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਝਾੜ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ ਮਾਨਾ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਐਕੁਰੇਟ ਝਾੜ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਝਾੜ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਿਖਪਤੀ। ਬੀਜ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫਲ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁਲ ਝਾੜ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਵੇਕਾਨੰਦ ਦਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਗਈ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜੇਤੀ ਨਿਕਲਕੇ ਫਿਰ ਸਮਾਂ ਥੋੜੀ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ? ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਲੋਕ ਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਾਰਡ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਸ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ) ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਵੀ ਉਤਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ, ਤੱਤ ਤਵਮ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਫਿਰ ਕੀ ਬਣ ਗਏ! ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਣ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸੀ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਵੀ ਸਨ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਦੇ ਵੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੇਤੰਨ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਾਡਲੇ, ਲਵਲੀ ਬੱਚੇ ਵੀ ਤੱਦ ਕਹਿਲਾਉਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬਾਪ ਸੂਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਿਹਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਨੰਬਰਵਨ ਹਾਈਐਸਟ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ, ਨੰਬਰ ਲਾਸਟ ਬਿਲਕੁਲ ਅਪਵਿੱਤਰ। ਯਾਦ-ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਵੀ ਮਿਥਿਆ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਰੱਥ ਦਾ ਵੀ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਨੇ ਤਾਂ ਕਦੀ ਗਾਲੀ ਨਹੀਂ ਖਾਈ ਸੀ। ਸਭ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਗਾਲੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣਗੇ ਨਾ! ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਰਹੋ। ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕਾਲੇ ਕੋਇਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ, ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਰਾਵਨ ਕਿੰਨਾ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖਾਂ ਕਦੀ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਇਸਲਈ ਸੂਰਦਾਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਗੱਲ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਮਾਨਾ ਹਨੇਰਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅੰਨੇ ਹੋ, ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਹੈ ਗੁਪਤ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੋਲਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਇਜ਼ੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਅੰਤ ਤੱਕ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਚਲਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਤੂਫਾਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪੱਕੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਫਿਰ ਇੰਨੇ ਤੂਫਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ, ਡਿੱਗਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੇਖਣਾ ਤੁਹਾਡਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਨਾਮਾਚਾਰ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਝਾੜ ਤਾਂ ਵੱਧਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਥੋੜਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤੱਦ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਣਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੱਲੋ। ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਓ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਭੂਤ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ਕਲ ਹੀ ਇੱਕਦਮ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਏ ਇਵੇਂ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਾਰੂ ਵੇਖਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਰਹੋਗੇ। ਮਰੂਆ ਮੌਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੀਨ - ਸੀਨਰੀ ਵੇਖਣੀ ਹੈ

ਤੱਦ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਛਤਾਉਣਗੇ ਵੀ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਇੱਜਤ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਕੜੀ ਸਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਜੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਗਲਾਨੀ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੁਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੰਗਮ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਦੀ ਜਰੂਰ ਕਰੇ। ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣ, ਇਹ ਫਿਰ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਸਮਝਣਗੇ ਵੀ ਜਰੂਰ। ਸਿਵਾਏ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕਾਮ ਜੀਤੇ ਜਗਤਜੀਤ। ਅਜਿਹੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ। ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿਛਾੜਦੀ ਹੈ। ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ - ਇਹ ਸਿਮਰਨ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਥੱਪੜ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਅਵਿਗਿਆਨਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਬੇਪਰਵਾਹ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਬਣੇਗੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਸਟ, ਪਰੇਜ਼ੈਂਟ, ਫਿਊਚਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੰਕਾਰ ਆਇਆ ਇਹ ਮਰਿਆ। ਮਾਇਆ ਇਕਦਮ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੇਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਗਿਆ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਿਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।
2. ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਚੇਤੰਨ ਲਾਈਟ ਹਾਉਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਰਾਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਭਵ:
ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਧਰਮ ਪਿਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਜਗਦਗੁਰੂ ਕਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਅਲੋਕਿਕ ਜਨਮ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਲੋਕਿਕ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਆਪ ਪਦਮਾਪਦਮਪਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਂ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਲੈਣ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹੋ। ਆਪ ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਆਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਬਣ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ- ਤਾਂ ਇਸੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤਨ ਅਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹੀ ਸਮਰਥ ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਧਰਮ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਆਦਿ ਪਿਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਜਨਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਬਾਪ ਤੋਂ ਛਿਪਾਓ ਨਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਛਿਪਾ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ 100 ਗੁਣਾ ਦੰਡ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਪ ਦ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਯੋਗ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਛਿਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਰਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਅਸੀਂ ਮੁਸਾਫਿਰ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜੱਦ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੱਦ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਨਾਉਣ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਸ ਚੱਕਰ ਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਜਰੂਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਸ ਜਨਮ ਕੋਈ ਪਾਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਇਹ ਹੈ ਛੀ - ਛੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਰਾਵਣ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਪੂਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਧੁੰਧਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਥ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਬਗੈਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਜੱਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਛੀ - ਛੀ ਤੋਂ ਗੁਲ - ਗੁਲ, ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਜਾਣ ਚੁਕੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਵੀ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਦਾ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ, ਸਥੂਲਵਤਨ, ਉਹ ਵੀ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਟੈਂਪਰੇਰੀ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਬਗੈਰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਸਿਖਾਵਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਠਿੱਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਤਿਯੁਗੀ ਰਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਲੀਤੀ? ਜਰੂਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖੇ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਵ ਦੇ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਦੱਸੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਬਾਪ ਕੋਈ ਅੰਤਰਮਈ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਸਭ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਕੱਚਾ ਟਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀਆਂ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਫਿਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅੰਤਰਯਾਮੀ

ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚਲਣ ਨਾਲ ਸਭ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਚਲਨ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਸੰਭਲਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕਦਮ ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਪਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਝ ਵੀ ਭੁੱਲ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ, ਛਿਪਾਓ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਣਾ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਜੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖਾਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਇੱਕਦਮ ਡਿੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਕਾਨ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ੍ਰਗ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਮਕਾਨ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਰਹਿਣ ਲਈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨਾ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਫੁੱਲ ਬਣੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ ਕੰਡੇ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਅਧਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ ਹੋ ਗਏ ਨਾ! ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹਪ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕਹਿਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਯਗ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਣ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ - ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਹਨੁਰੇ ਤੋਂ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸੀ ਆਪ ਆਉਗੇ ਤਾਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ! ਕਿਵੇਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ! ਇਹ ਥੋੜੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ ਅਲੌਕਿਕ ਜਨਮ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਾਬਾ- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਵੀ - ਬੱਚੇ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਟੀਚਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਟੀਚਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਛੀ - ਛੀ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਆਏਗੀ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੇ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਡਾ ਜਾਤੀ ਭਰਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਸਰਨੇਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਰਨੇਮ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ! ਇਹ ਹੈ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਗੁਟ - ਗੁਟ ਗੂੰਡ ਫਾਦਰ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੈ ਫਿਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਏਗਾ! ਉੱਥੇ ਬੱਚੇ ਅਡੋਪਟ ਕਰਣਗੇ ਕੀ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰਾ ਰੱਥ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਆਧਾਰ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਗੀਤਾ ਦਾ ਐਪੀਸੋਡ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦਾ ਹੈ? ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਗਾਂਵੜੇ ਦਾ ਛੋਰਾ ਸੀ। ਚੌਰਾਸੀ ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ, ਫਸਟ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਲਾਸਟ ਤੱਕ। ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਬੁੱਧੀਹੀਣ ਸੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਬੁੱਧੀਹੀਣ ਹਨ। ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖੋ ਇਹ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ ਗਾਂਵੜੇ ਦਾ ਛੋਰਾ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਡਿੱਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਖਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਥੋੜੇ ਟਾਈਮ ਦੇ ਲਈ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮ ਕਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਲੜਾਈ ਵੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਣਾ - ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ? ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਡਿਮਾਂਡ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਮਨਮਨਾਭਵ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ ਸਿਰਫ

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨੇਕਸਟ(ਅਗਲਾ) ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਇਹ ਪਰਮਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਸੁਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਪਿਛੇ - ਪਿਛੇ ਆਏ ਹਨ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਰਟੀਫਿਸ਼ੀਅਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਦੀ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸੀ, ਕਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਕਿਓਂ ਹੋ, ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਕੀ ਕਰੀਏ, ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰੋਜ਼ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਜਾਨੇ ਕੱਦ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਏ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਗ਼ੈਰ ਸਦਗਤੀ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ। ਆਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੀ ਕਰੀਏ, ਫਿਰ ਵੀ ਸੱਚ ਤਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ - ਹੁਣ ਜਰੂਰ ਉਹ ਸੁਧਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਸੀ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੁਧਰਾਂਗੇ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨੇ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਫਿਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਉਸ ਹੀ ਫੀਚਰਸ ਤੋਂ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਫਿਕਸ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਬਿਲਕੁਲ ਏਕੁਰੇਟ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਲਪ ਰਜਾਈ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਥੋੜੇ ਹਨ - ਸੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਕ ਦਾ ਪਾਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਜਾਣੇ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।
2. ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਹੱਡੀ (ਜਿਗਰੀ) ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੂੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੁ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੁਣਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਗੂੜਾ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਮਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ - ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਅਭਿਆਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ - ਇਹ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਕੇ ਸੁਣੋ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਆਇੰਟ ਉਵੇਂ ਅਨੁਭਵ। ਇਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਜਮਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਏਗਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਾਲੇਜ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਦੀ ਡਬਲ ਅਥਾਰਿਟੀ ਵਾਲੇ ਹੀ ਮਸਤ ਫਕੀਰ ਰਮਤਾ ਯੋਗੀ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਡੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਥੂਲਵਤਨ ਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਾਸੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀ - ਹੱਡੀ ਸਵਾਹਾ ਕਰੋ। ਬਿਨਾ ਹੱਡੀ ਸਵਾਹਾ ਕੀਤੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਧਿਚੀ ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਡੀ - ਹੱਡੀ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਵਿਅਕਤ ਤੋਂ ਅਵਿਅਕਤ ਬਣੇਗੇ।

ਗੀਤ:- ਧੀਰਜ ਧਰ ਮਨੁਵਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੀਤ ਤੋਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਧੀਰਜ ਧਰੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੁਪਤ ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ ਅਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪੰਡਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਹੀ ਨਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ। ਹੁਣ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹਨ। ਸਥੂਲ ਲੜਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਯਾਤਰਾ ਵੀ ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੋਗੇ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਤਾਂ ਹੋਈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਦੀ ਸੱਚੀ ਯਾਤਰਾ। ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਪਰ ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਸੱਚੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਜੋ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਈ ਸੀ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਧਿਆਜੀ ਭਵ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਸਿਰਫ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਇਹ ਭੁੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ) ਵੀ ਦੇਹ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਵਿਚਿੱਤਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਚਿੱਤਰਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਵਿਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਮਤਲਬ ਜੀਵ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸਵਰੂਪ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਵਿਚਿੱਤਰ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜੱਦਕਿ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਜਰੂਰ ਰਾਜਾਈ ਵੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਯੋਗ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਿਆ ਸੀ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੱਦਕਿ ਸ੍ਰਾਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਉਹ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਵੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ਼ੰਕਰ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੈ ਅਵਿਅਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਵਿਅਕਤ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਸਥੂਲ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਹੱਡੀ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀ ਆਦਿ ਸਭ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੱਡੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿਓ। ਗੋਇਆ ਆਪਣੀ ਹੱਡੀਆਂ ਖਲਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਥੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੱਡੀ ਦੇਕੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਵਾਹ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ - ਰਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਮਰੂਆ ਮੌਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ, ਮਲੂਕ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਾ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੁਣ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਫਿਰ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਲ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਹਾਵੀਰ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਸੀਨ ਤਾਂ ਹੋਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਅਰਜੁਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਵੇਖਿਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਤੁਰਭੁਜ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਸਮਝਣ ਲੱਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ

ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਆ ਗਈ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਪੈਸੇ ਦੇ ਲਈ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਖਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਮਹਾਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਦ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਸੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਬਾਕੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਬਚੇਗਾ? ਜੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਬਚਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੱਦ ਕਿ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਓ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਦਿਓ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟੇ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਛੁੱਟਦਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਕਾਲੇ ਤੋਂ ਗੋਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤੇ ਸੀ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੱਚੀਆਂ 4 - 5 ਦਿਨ ਵੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਦੇਵਤੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ - ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ - ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਤਨ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਕੋਈ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ? ਬੀ. ਕੇ. ਕੇਲ। ਚੰਗਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ? ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜਰੂਰ ਅੱਗੇ ਵੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ? ਸੂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀਆਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਕੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ! ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਦਾਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਨੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾਓ ਦੇ ਬਾਪ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਗਈ ਫਿਰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਣਗੇ। ਦੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਇੱਕ ਦੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਸਟ ਦੀ ਕਥਾ ਬੈਠ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਨੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੀ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਬਣੇ ਸੀ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤੱਦ ਹੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਅੱਗੇ ਕਿੰਨੇ ਵਾਰ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ! ਨਵਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਡਰੈਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਪ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਿਲਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਵੀਂ ਹੀ ਰਹੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਜਰੂਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਨਰਕ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਜਾਸਤੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜੀਏ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਕਈ ਧਰਮ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਬਰੇਬਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਖੇਡ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਰੇਬਰ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਜੇ ਯੋਗ ਸਿੱਖਣਗੇ, ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਪਾਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਹੁਣ ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਰੈਬਰ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਹ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਅਜੁਨ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਅਤੇ ਦੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਬਰੈਬਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਰਗੰਜ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਬੋਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ, ਅਵਿਨਾਸੀ ਵਰਲਡ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਠਹਿਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ। ਕਿੰਨੇ ਕਈ ਧਰਮ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ। ਜੱਦ ਬਿਲਕੁਲ ਦੁਖਧਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਖਧਾਮ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਫੁਲ ਸੁਖਧਾਮ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਦੁਖਧਾਮ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਇੱਥੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਹਨੁਮਾਨ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਮਹਾਵੀਰ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਕੇ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣਨਗੇ, ਵੇਖੀਏ ਕੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਡਰੈਸ ਬਦਲਕੇ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਨਾ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਨਿਮੰਤਰਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਤਾਂ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਰਾਜਾ ਆਦਿ ਆਏ। ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਨੂੰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਜਨਕ ਬਣਿਆ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਤਿਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਸੀਨ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਮਹਾਵੀਰ ਵਰਗੀ ਨਿਰਭੈ, ਅਡੋਲ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਗੁਪਤ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਅਵਿਅਕਤ ਵਤਨਵਾਸੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਧੀਚੀ ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਡੀ - ਹੱਡੀ ਸਵਾਹਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਏਕਾਂਤ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆਜੀਤ ਭਵ: ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਮਤਲਬ ਅਨੁਭਵੀ ਮੂਰਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਂਤਵਾਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣੋ। ਡਗਮਗ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਕਮੀ ਇਸਲਈ ਸਿਰਫ ਸਮਝਣ, ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਮਨਮੂਰਤ ਨਹੀਂ ਬਣੋ। ਏਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣ ਹਰ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ, ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਦੁਵਿਧਾ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਵੇਗੇ। ਕਿਸ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ - ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਪਾਠ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਮਾਇਆਜੀਤ ਸਹਿਜ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ ਰਤਨ ਹਨ।

“ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣੇ”

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰਵ ਕਮਲ - ਆਸਨਧਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਮਲ - ਆਸਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਆਸਨ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦਾ (ਬੈਠਣ ਦਾ) ਸਾਧਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਮਲ - ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਇਸਲਈ ਕਮਲ - ਆਸਨਧਾਰੀ ਕਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਅਜਿਹੇ ਆਸਨਧਾਰੀ ਸੇ ਸਿੰਘਾਸਨਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤਕਾਲ ਜਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਰਾਜਸਿੰਘਾਸਨਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਮਲ - ਆਸਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਤਿ ਨਿਆਰੀ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਿੰਬਲ (ਚਿਨ੍ਹ) ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਮਲ - ਆਸਨਧਾਰੀ ਹੋ। ਅਤਿ ਨਿਆਰੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਉਹ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸ੍ਰਵ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ਬਣਨਗੇ। ਨਿਆਰਾਪਨ ਮਤਲਬ ਚਾਰਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ।

(1) ਆਪਣੇ ਦੇਹ ਭਾਣ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਧਾਰਨ ਦੁਨਿਆਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੱਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਖੁਦ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਹ ਹਾਂ, ਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਵੀ ਸਹਿਜ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕਮਲ - ਆਸਨਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੇਹ ਭਾਣ ਤੋਂ ਆਪੇ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਜਿਵੇਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹਨ। ਹਨ ਹੀ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਣ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ - ਰੂਪ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ - ਰੂਪ ਆਪੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਵੇਂ ਨੈਚੁਰਲ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹਭਾਣ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ। ਦੇਹਭਾਣ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮ - ਪਿਆਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਦੇਹ ਦੇ ਜੋ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧ ਹਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ, ਵ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਕਿਤੀ ਤੋਂ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ। ਦੇਹ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਖੁਦ ਹੀ ਆਤਮਿਕ, ਦੇਹੀ ਸੰਬੰਧ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਇਸਲਈ ਦਿਵਾਲੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਾਈ - ਦੂਜ ਮਨਾਇਆ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਰਾ ਜਾਂ ਜਗਮਗਾਉਂਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੀਪਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਤੇ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਵੰਸ਼ੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਤੇ ਨਾਲ ਭੈਣ - ਭਾਈ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੁੱਧ ਸੰਬੰਧ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਿਆਰਾਪਣ ਮਤਲਬ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ।

(3) ਦੇਹ ਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਆਰਾਪਣ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਿੰਦਰੀ ਨੂੰ ਵਿਚਲਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਅਸਕਤੀ ਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਆਰਾਪਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਫਿਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਲੇਕਿਨ ਸ੍ਰਵ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਅਸਕਤੀ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ - 'ਅਨਾਸਕਤ' ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਦੀ ਆਸਕਤੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਆਸਕਤੀ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਇੱਛਾ ਦਾ ਸੂਖਸ਼ਮ, ਮਹੀਨ ਰੂਪ ਹੈ - ਚੰਗਾ ਲੱਗਣਾ। ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅੱਛਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸੂਖਸ਼ਮ ਰੂਪ ' ਅੱਛਾ 'ਦੇ ਬਦਲੇ' ਇੱਛਾ ' ਦਾ ਰੂਪ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਮਤਲਬ ਅਲਪਕਾਲ ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਧਨ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨਾ ਮਤਲਬ ਸਹਿਜਯੋਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਡਗਮਗ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਨ ਦੇ ਵਸ, ਆਦਤ ਤੋਂ ਮਜਬੂਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਮਤਲਬ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਜਿੱਤ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਕਮਲ - ਆਸਨਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀਜਿੱਤ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪੇਪਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਪੇਪਰ ਹੈ - ਸਾਧਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ - ਪਾਣੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਪੇਪਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਾਧਨ, ਅੱਗ ਦਵਾਰਾ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਾਧਨ, ਇਵੇਂ ਹਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਾਧਨ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਤੱਤਵ ਪੇਪਰ ਲੈਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਪਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਜੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਅਸਲੀ ਪੇਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਪਰ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਉਣੇ ਹੀ ਹਨ ਇਸਲਈ, ਦੇਹ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਆਸਕਤੀ ਜਾਂ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਨਿਰਾਧਾਰ 'ਅਨਾਸਕਤ' ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਸਾਧਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਡਗਮਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਯੋਗੀ ਬਣ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਆਰਾ। ਹੈ ਹੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਮਿਤ

ਮਾਤਰ, ਅਨਾਸਕਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਅੱਛਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਯੂਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਚੈਕਿੰਗ ਜਰੂਰ ਕਰੋ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਇੱਛਾ, ਅੱਛਾ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗੀ। ਪੇਪਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮੇਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਸਾਧਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਯੁੱਧ ਕਰ, ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੇਪਰ ਦਾ ਸਮੇਂ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਿਜਲਟ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਧਨ ਨੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਡਗਮਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਨਾ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਪੇਪਰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਰਫਤਾਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਇਸਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਾਰ - ਖਾਣਾ, ਪੀਣਾ, ਪਹਿਨਣਾ, ਚਲਣਾ, ਰਹਿਣਾ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਮਹੀਨੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ - ਰੂਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ? ਇਹ ਹੁਣ ਤੋਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਪੇਪਰ ਆਏਗਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਹੈ।

ਯੋਗ - ਸਥਿਤੀ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਆਰੀ ਸਥਿਤੀ। ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਦੀ ਸਾਧਨਾ ਸਾਧਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਉਪਰ ਵਿਜੇਈ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤਾਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਸਲਈ ਡਗਮਗ ਸਥਿਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਨਿਆਰੀ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅਜਿਹੀ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਏ। ਜਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਸਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਦੇ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਜਾਣਬੁਝ ਕੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਰੱਖਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਵੇਂ 15 ਦਿਨ ਟੇਢਾ ਅਤੇ ਛਾਛ ਖਵਾਈ, ਕਣਕ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਇਹ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰਵਾਈ ਗਈ। ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰ 15 ਦਿਨ ਇਸੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਚੱਲੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦਮੇ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਵਾਲੇ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਨਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 'ਵਿਸ਼ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ', ਇਹ ਤਾਂ ਛਾਛ ਸੀ! ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪੇਪਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ - ਸੁੱਕੀ ਰੋਟੀ ਵੀ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਧਨ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ - ਦੰਦ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ, ਹਜ਼ਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਵਕਤ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਜਦੋਂ ਨਿਸ਼ਚੇ, ਨਸ਼ਾ, ਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁੱਕੀ ਰੋਟੀ ਵੀ ਨਰਮ ਰੋਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹਠਯੋਗੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸ਼ੇਰ ਵੀ ਬਿੱਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੱਪ ਖਿਡੈਣਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ, ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਨ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਵਰਤੋ ਪਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ - ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ, ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਲੈ ਆਵੇ। ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਦੇਹ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਅਟੈਸ਼ਨ (ਧਿਆਨ) ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(4) ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਵ, ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੜੇ ਹਨ। ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ - ਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਭਾਵ, ਸੰਸਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੱਪ ਖਤਮ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਲਕੀਰ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਆਉਣ ਤੇ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੜੇ ਸੁਭਾਵ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਇਤਨਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ਼ੀਕ੍ਰਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਰੋਂਗ ਨੂੰ ਰੋਂਗ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। 'ਮਹਿਸੂਸਤਾ' ਸ਼ਕਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਣਾ - ਇਸ ਦੀ ਵੀ ਚੈਕਿੰਗ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸਤਾ ਸ਼ਕਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਇੱਕ ਝੂਠ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਝੂਠ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਤਨਾਂ ਪਰਵਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ! ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ੀਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਅਸੁਲ ਗੱਲ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਿੱਦ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਜਿੱਦ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਭਾਵ, ਸੰਸਕਾਰ ਅੰਸ਼ ਮਾਤਰ ਵੀ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਮਝਾ?

ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਜੋ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਕਮਲ - ਆਸਨਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ? ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵੀ ਕਮਲ ਆਸਨਧਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੇ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਹੁਣ ਅਵਿਅਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਵੀ ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਕੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ? ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ, ਦਿਲ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਦਿਵਿਯ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਇਸਲਈ, ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਿਲ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦਾ - "ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ"। ਇਹ ਪਿਆਰੇਪਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਰੇਪਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਸ੍ਵਦੇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੋ। ਸਮਝਾ?

ਗੁਜਰਾਤ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ

ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਕਮਲ ਆਸਨਧਾਰੀ, ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਮਾਇਆਜਿੱਤ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਜਿੱਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਾਈ - ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ"

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਲਗਾਤਾਰ ਯੋਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ? ਯੋਗ ਟੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਨਾ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਨਾਲ ਮਧੁਬਨ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ। ਤਾਂ ਮਧੁਬਨ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੇਵਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ। ਇਹ ਚਾਂਸ ਮਿਲਣਾ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਚਾਂਸ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਨਿਰਮਾਣ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਿਰਮਾਣ ਭਾਵ ਹੈ, ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ? ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਦਾ ਮੌਜ ਵੀ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਮੌਜ ਮਨਾਈ, ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ, ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੱਲ ਯੁੱਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਨਾਲ ਖੇਡ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਥਕਾਵਟ ਜਾਂ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੌਜ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਦੇ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਸਮਝਾ? ਸਦਾ ਇਵੇਂ ਹੀ ਲੱਗੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਖੇਡ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਮਿਲੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅੱਛਾ।

2. ਸੱਚੀ ਤੱਪਸਿਆ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਮਿਕਸ (ਮਿਲਾਵਟ) ਨਹੀਂ। ਤੱਪਸਿਆ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਫਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਲਬਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਫਲ। ਅਜਿਹੇ ਤੱਪਸਵੀ ਬਣੇ ਹੋ ? ਤੱਪਸਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਜਯੋਗੀ ਹੋ। ਕਦੀ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਚਲਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੈਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚੈਕ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਚੋਜ ਕਰੋ। ਸਿਰਫ ਚੈਕ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵੀ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਸੋਚਣਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਮੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਹੈ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਵੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਚੈਕ ਦੇ ਨਾਲ ਚੋਜ ਵੀ ਕਰੋ। ਸਮਝੋ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣ ਗਏ, ਸਮੇਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਵਾਯੋ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਜੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਜੇਈ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ? ਸਾਰੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ ਜਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ? ਜੇਕਰ ਨੰਬਰ ਪੁੱਛੀਏ ਕਿ ਕਿਸ ਨੰਬਰ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਨੰਬਰਵਨ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਉਹ ਨੰਬਰ ਕਿੰਨੇ ਹੋਣਗੇ? ਇੱਕ ਜਾਂ ਕਈ? ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ ਪਰ ਫਸਟ ਡਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਫਸਟ ਡਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਇਸਲਈ ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਰਾਜਗੱਦੀ ਤੇ ਇੱਕ ਬੈਠੇਗਾ ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਾਥੀ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਰਾਯਲ ਫੈਮਿਲੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਵੀ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਸਟ ਡਵੀਜ਼ਨ ਮਤਲਬ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੀ ਸੀਟ ਸਿਵਾਏ ਦੇ - ਤਿੰਨ ਦੇ ਫਿਕਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਚਾਹੇ, ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਲੇਟ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਟੂਲੇਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਾ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਵਿਨ ਕਰ ਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਰਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ - ਚੱਲੋ ਕੋਈ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣੇ, ਮੈਂ ਨੰਬਰ ਦੇ ਹੀ ਸਹੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੋ ਨਾ? ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ ਵਰਤਨਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ ਅਤੇ ਕਰਮਣਾ ਤਿੰਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਾਨੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਸਾ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿ੍ਰਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਫਲ ਫਲੀਭੂਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨਸਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਪੰਡਿਤ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਤੇ ਮੁਅਫਿਕ ਪੜ੍ਹਕੇ ਰਿਪੀਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਮਤਲਬ ਸਮਝਦਾਰ ਤਿੰਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਬੋਲ, ਕਰਮ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣਾ ਹੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ।
